

A movie poster featuring a woman with long, wavy blonde hair and light blue eyes. She is wearing a dark jacket over a white top. The background is a snowy mountain landscape under a blue sky with soft clouds. The text is in white, with the title in a large serif font and the author's name and subtitle in smaller fonts.

EDGARS AUIZŅŠ

SVĒTĪTAIS LEDUS

Nemirstīgo vēlmes

Edgars Auziņš

Svētītais ledus. Nemirstīgo vēlmes

«Автор»

2024

Auziņš E.

Svētītais ledus. Nemirstīgo vēlmes / E. Auziņš — «Автор», 2024

Brīnišķīgi, kad ilgi gaidītais noslēpuma atklājums nokrīt tieši tev klēpī, lai gan Irisai bija jādodas uz akadēmiju kopā ar brāli, bet viņš viņu pameta pirmajā dienā un aizbrauca. Taču viņai "paveicās" sastapt pūkus, kuri kļuva par potenciālām durvīm viņai un viņas draudzenei uz viņu slēgto impēriju. Un varbūt tas viss nebija nejaušība? Un šī iespēja kādam maksāja daudz pārdomu, pāris sakostus nagus un ticību brīnumiem? Bet ko darīt, kad imperatora brāļadēls, ieraugot raganu,icina pūka asti, bet viņa tēvocis uzvedas dīvaini un novērš princeses uzmanību no viņas sākotnējā mērķa, kuras nervus jau sen pārbaudījusi viņas paziņa?

Содержание

1. nodaļa	5
2. nodaļa	8
3. nodaļa	12
4. nodaļa	16
5. nodaļa	20
6. nodaļa	25
7. nodaļa	28
Конец ознакомительного фрагмента.	32

Edgars Auziņš

Svētītais ledus. Nemirstīgo vēlmes

1. nodaļa

Kuros krūmos atrodami bērni

–Kur tu mūs aizvedi? – Es pārsteigta palūkojos uz apkārtni un lemti paskatījos uz zvēru.

“Portāls bija pareizi konfigurēts, taču tie traucēja. Es neuzdrošinājos atteikties.” – manā galvā atskanēja mierīgā grifa balss.

"Lai kurš iejauktos, man steidzami jādodas mājās." Un mēs nonācām Roila mežā. Sāksim burvest, mūs nesīs dziļāk, ja kāds zvērs mūs nesaplēsīs vēl agrāk. – es sūdzējos. – Ko viņi vispār prasīja? PVO?

"Vienkārši ejiet, ceļi paši mūs tur vedīs, dzīvnieki mūs neaiztik." "Manam jautājošam skatienam viņš tikai paskaidroja: "Kāda cita noslēpums." Viņš nenodara ļaunumu, tikai lūdz palīdzību. Viņi mums atmaksās natūrā."

Kaut es zinātu, kurš vēl. Grērds neriskētu, kas nozīmē, ka viņš par tiem ir pārliecināts, atliek tikai viņam uzticēties. Samierinājusies ar savu neplānoto pārgājienu un izlēmusi kādu pusi, devos dziļāk biežoknī.

Mežs absorbēja maģiju un nežēlīgi atriebās pārkāpējiem. Savāca un papildināja tās iemītnieku spēkus. Cīnīties ar viņiem bija bezjēdzīgi, un bija pārāk grūti panākt vienošanos.

Es nevarēju atteikties apmeklēt vārda došanas ceremoniju. Pat mana grūtniece nevarēja mani no tā izglābt. Es neteikšu, ka es negribēju tur būt, es joprojām gribēju draudzēties ar pūķiem, bet Ria bija svarīgāka. Es negribēju viņu tajā brīdī atstāt vienu.

Es staigāju, gulēju un ēdu visu, ko atradu. Mežs. Visapkārt vienlaidus mežs un neviena dzīva nav. Pāris dienas pagāja šādi.

Kārtējo reizi ejot cauri purvainam purvam un meklējot, kur pakāpties un neatdot savu dvēseli, izdzirdu čīkstēšanu, vai nu kaķis, vai kāda cita dzīva radība. Dīvainākais bija tas, ka līdz tam brīdim neviens putns vai kukainis nebija dzirdēts, tikai vējš staigāja starp kokiem, lēnām tracinot.

– Vai mums jāatrod skaņas avots? – Sapratis, ka tas nebija nejaušība, viņš jautāja grifam.

"Atrast un palīdzēt." – Grērds paskaidroja.

Izkāpusi uz sausas zemes, es atkal klausījos. Bija kluss. Grērds devās uz biežokni, es viņam sekoju.

Krūmu ierāmēts kristāldzirds ezers, it kā cenšoties to pasargāt no visa dzīvā. Turklāt tas ir spēka avots.

Mans skatiens nokrita uz kastīti, bet, pieejot tuvāk, sapratu, ka tā nav kaste – grozs... ar bērnu. Viņš tik tikko spēja elpot. Maģiskais spēks nevarēja uzturēt dzīvību mūžīgi.

No groza atskanēja rūciens. Segs, kas pārklāja bērnu, noslīdēja lejā.

– Velns tevi paņemtu! – klusi teicu, skatoties uz mazo dzīvnieku. Viņš skatījās tieši acīs, nekur nenovērsa skatienu un piespieda ausis pie galvas, sariņus, gatavojoties lēkt.

– Vai ļausi man palīdzēt? Kāpēc tu zvanīji, ja neļāvi? Tu mirsi pēc dažām dienām. – viņš runāja klusi, bet dzirdēja un, neskatoties uz savu mazo vecumu, visu saprata.

"Izmantojiet maģiju. Abi." "Grifons nebija pārsteigts, it kā viņš zinātu, kas mūs sagaida."

Apgrīzījis bērnu, viņš nesa to uz ezera pusi, un dzīvnieks rikšoja viņai pakal.

"Ūdens jūs sasaldēs. Iemērciet bērnu, nepieskaroties viņai. Pēc tam viņi mūs aizvedīs mājās. – viņš teica, sekundi pirms es ieniru ezerā. Nopietni?!

Šī pelķe var mani sasaldēt, un tā ir mazuļa spēka vieta? Slikti. Ja kāds par to uzzinās, tad nekādu problēmu nebūs. Tas nozīmē, ka viņa ievietošana audžuģimenē nav risinājums. Ria mani nogalinās...

###

Vai ir iespējams runāt par savu mīloto vīru: dzīvs un vesels?

– Jūsu augstība, vai esat pārliecināta, ka mums nevajadzētu turpināt meklējumus? “Padomnieki mani verdzīgi, bet neatlaidīgi mocīja pāris dienas.

– Pēc jūsu atskaites par to, cik tas mums izmaksās, kopā ar grāmatvežiem bija jāizpumpē kasieri. – Briesmīgi cilvēki, es nebrīnītos, ja viņi ieņēms visus ienākumus no profesionāla ubaga, un viņš arī būs laimīgs. Paveicās, vismaz manas bikses joprojām ir savās vietās. “Tas Kungs ir dzīvs un vesels, ar viņu viss ir kārtībā, ja meklēšanas burvestības atgriezās bez nekā, tad viņš ir šajā nolādētajā mežā, un to ir bezjēdzīgi ķemmēt.” Vai ir kādi citi ieteikumi naudas tērēšanai? – Viņi jau ir atraisījuši jostas. Vēl nav pagājis mēnesis, negods jau ir sācies. Iedalīsim šeit naudu. Mums tas ir jāatbalsta. Vai šķiet, ka ir vieglāk stumt sievieti apkārt? Nevaru sagaidīt! – Man šķiet, ka tev ir daudz darāmā. Tāpēc, lūdzu, nenovērsiet mani. Es pabeidzu recepti. Starp citu, vai jūs vēlētos dot savu ieguldījumu zinātnē? – sarkastiski jautāju.

Mums ir jāapspriež jautājums par pāris ministru atlaišanu un šajā jautājumā jāiesaista galvenais kasieris. Viņš griež ar prieku un var palīdzēt ar kājām atkarībā no situācijas. Mēs peldējam – mēs zinām.

Lai kā es mierināju citus, es pati biju noraizējusies. Es vēl neesmu atguvusies no tā, kas notika dzemdībās, un tad Des pazuda.

###

“Ja jūs turpināsiet sēdēt šeit tik uzmanīgi, jums pietrūks, kā mūsu dēls aug.” – Apskāvieni bija gaidīti, čīkstošās durvis atdeva apmeklētāju.

Uzvelkot smaidu, es viņam teicu, ka, ja viņš turpinās klīst nezināmā vietā, viņš nepamanīs, ka man ir mīļākā. Vēlējos padalīties arī ar ziņām par savu mammu, kura nolēma palikt pie mums ilgāk. Es ceru, ka viņam aiz muguras ir sastāvdaļas, kāpēc viņš tik ilgi staigāja šajā mežā? Vai tiešām nebija iespējams nolasīt pāris zāles stiebrus savai mīlotajai sievai?

“Es būtu ļoti priecīgs, ja varētu pavadīt dažas dienas kopā ar viņu.” – viņš atbildēja. Tomēr, kad es pagriezos, es neredzēju laimi mirušā cilvēka acīs.

– Jā, it īpaši no tālienes un attēlā. Kas ir aiz tevis, Desmond? Nemiet vērā, man ir lielas cerības. – Sastāvdaļas, vismaz sastāvdaļas!

– Tu apsēdies. – Skaidrs. Kur ir mana inde? – Tas ir bērns. – Grozs tika nolikts uz galda. Es izdzēru pirmo pudeli, ko atradu. – Nomierinies, mīļā! Es visu paskaidrošu.

– Tūlīt noskaidrosim. Vai jums izdevās mežā atrast kādu sievieti, un viņa steidzami dzemdēja, vai jūsu mīļākā sēdēšana ir kaimiņvalstī? Jūs pārbaudāt ar viņiem abiem par bērnu brīdi. Mirušā pēdējā griba ir svēta lieta. “Mēs šeit nevaram iztikt ar indi, kur ir manas sēnes?”

– Ria! Kādas sievietes? – viņa acīs pazibēja pārsteigums. – Grērd, paskaidro viņai! – viņš izmisumā lūdza grifu.

Lūk, vēl viens trūkstošais. Uz viņu bija lielas cerības, taču doma noplūkt pāris ziedus, visticamāk, viņam neienāca prātā. Cik apdomīgi cilvēki domā par citiem cilvēkiem.

“Sveicināti, jūsu Majestāte. Man prasīja. Desmonds viņiem palīdzēja, viņi palīdz jums. Dzīve par dzīvi. Parāds ir samaksāts.” – Ja tie ir skaidrojumi, tad grāmatās ir pietiekami daudz anotāciju. Es uzmanīgi paskatījos uz savu vīru, meklējot viņa acīs vismaz epilogu.

– Apmaksāts? Bet nekas nenotika. Desmonds sarauc pieri.

“Tieši tā. Jūsu dēls ir dzīvs – parāds ir nomaksāts.” – grifs paskaidroja, liekot manam vīram nobālēt, kamēr es nodrebēju no atmiņām par pagātnes notikumiem.

– Dzemdības negāja ļoti gludi. – es sāku viņam skaidrot, skali izelpojot. – Ariss neelpoja, mamma mēģināja palīdzēt, bet nekas nelīdzēja. Viņa joprojām nav atguvusies no notikušā. Viņas spēka nepietika, un es esmu pārliecināts, ka būtu pieticis pat jūsu. Viņš neelpoja. Tiesa, viņš neelpoja. Bet tad viss ap mani uzliesmoja liesmās, un mūsu dēls...” Viņa acīs sariesās asaras. – Viņš atdzīvojās.

– Atvainojiet! Piedod, Ria. – viņš čukstēja nokarenā balsī, apskaujot mani. – Man vajadzēja palikt pie tevis. "Es jutu, ka viņu pārņēmusi vainas apziņa. Tomēr diez vai tā bija viņa vaina.

"Vienas izglābtās dzīvības vietā mums tagad ir divas." Ko mēs darīsim? – noskaidroju.

"Es ieteiktu to paturēt." – manī raudzījās lūdzošs skatiens.

Manā galvā sākās domu gājiens, tam nebija nekā īpaša sakara ar viņa lūgumu, visu jau biju izlēmusi pati. Remonts būs jāveic vēl citā kamerā, lai gan var iztikt līdz pat lielam, iegādāties mēbeles, drēbes, rotallietas, palielināt auklīšu personālu. Darāmā ir daudz, un mēs stāvam uz vietas.

– Šis nav mājdzīvnieks – tas kļūst garlaicīgi, jūs to neatradīsiet labās rokās. Tu esi pārliecināts? – Nogaidījis mājienu, es turpināju: "Tad es piedāvāju šo oficiālo versiju." Piedzima dvīņi. Šī iemesla dēļ abi bija vāji. Tomēr visiem par prieku izdevās viņus izglābt. Sirdi plosošs stāsts ar laimīgām beigām. Mums jāpiezvana mammai un jāsaskaņo liecība. "Nedaudz padomājusi, viņa pievērsa skatienu grozam un, piekāpusi pie tā, turpināja: "Protams, man vēl nav pieredzes ar bērniem, bet es varu jums droši pateikt, ka šī ir meitene."

2. nodaļa

Kurā prinči ir numurēti gabalos, un turpmākās nepatikšanas ir litros

Vecāku pacietība teorētiski ir neierobežota. Krāsotas sienas molberta ēnā, aizsedzot radījumu no mākslai svešām acīm. Rotaļlietas jauno tumšo kungu rokās, bezpalīdzīgi bērnu iztēles un pasaules neželības gūstā. Brīdi, kad bērns pārvēršas par krokodilu, parasti sauc: "Mums ir pirmais zob!" Mītiņi pret globālo tīrības un peldēšanās sazvērētību. Citas bērniības šausmas.

Cilvēki sāk saprast labas aukles nozīmi tikai pēc bērnu piedzimšanas, iepriekš uz viņiem skatoties no augšas. Labas auklītes var ar skatienu nogalināt un mierīgi apglabāt ikvienu, kurš aizcirta durvis un neizņem karoti no krūzes, pat ja tas notiek pils otrā galā. Viņi ar degunu smaržo klusuma pārtraucējus un caurvēju.

Vispirms jābaidās no aukles, tad no bērna bez aukles. Jūs nevarat izskaidrot bērnam, kāpēc viņa tēvoča acis ir trīs reiz četrarpus. Viņš gribēja iepazīstināt savu pazīstamo ar savu bēdīgo onkuli, taču onkulis sāka stostīties un nevēlējās iepazīties ar sava mīlīgā mīluļa dziļo iekšējo pasauli.

Īrisa un viņas brālis ātri saprata, ka aukles ir nepastāvīgi cilvēki, un vairs neaicināja viņas savās lietās, dodot priekšroku viens otram.

Reiz, izspiegojot Riadnu un redzot apstiprinājumu Desmonda stāstiem, ka māte varot ēst sēnes par indēm, viņi, klasē uzzinājuši par ģenētiku, devās pārbaudīt savas zināšanas praksē.

Vecāku acis, kas skrēja uz Irisas dzēruma kautiņu, bija kvadrātā. "Ko tieši jūs dzērāt?", "Kur ir Ariss?" un virkne citu, pēc bērna domām, bezjēdzīgu jautājumu. Jūs vairs visu neatcerēsities. Reaģējot uz viņas nesaprotamajiem paskaidrojumiem, ka brālis atradies tualetē un devies doties prom ar pusdienām, tika mēģināts uzlauzt durvis. Durvis, dīvainā kārtā, turējās. Vecāki bija sašutuši.

Beigās Arisai iedeva pretlīdzekļus, sākumā arī Irisai, bet pēc apskates viņus nosūtīja gulēt. Tātad praktiski viņš un viņa brālis atklāja, ka ģenētika ir briesmīga zinātne, un tā viņus nopietni izjokoja. Un tikai meitene ļoti dīvainā formā mantoja savas mātes īpatnību. Viņa vienkārši bija piedzērusies no indes. Taču alkohols, mazliet vēlāk piedzēries kopā ar brāli, viņiem nesagādāja tikai problēmas.

Cik jauki ir vērot laimīgu tēvu, kurš lutina savu mīļoto meitu un izdabā visām savām kaprīzēm, kamēr sašutusi māte cenšas apelēt pie vīra sirdsapziņas un apturēt negodu, beidzot likvidējot visus šķēršļus sava bērna audzināšanai, ko viņš tikai izdarīs. paraustīt plecus un priecīgi turpināt. Mazā meitene ir tik dārga un mīļa, un kā viņa dievina savu tēti. It kā jūs varētu atteikties no šīm acīm, kas ieskatās jūsu dvēselē? Taču jau pēc dažiem gadiem saldaiss eņģelis var izaugt par impēriju, kuru audzināt būs par vēlu, kas tagad tika apstiprināts karaļa birojā. Sienas vairāk nekā duci reižu drebēja no diskusijām, taču tajā pašā laikā tās palīdzēja mazināt spriedzi. Tā kā šie strīdi noveda pie abpusēji izdevīga risinājuma, kas, kā vīrietis uzskatīja, palīdzētu viņa meitenei turpmākajās darbībās, lai gan Īrisa brīžiem viņu padarīja sliktāku par visiem galminiekiem un ministriem kopā.

"Tad es būšu raganā kā vecmāmiņa!" Ir slotā, un pazīstamā arī. Es tevi lutināšu līdz mūža galam! – viņa sašutusi informēja tēvu. Bet lēdija Kemina būtu ļoti priecīga par šo ziņu, viņa jaunībā sapņoja par iedzimtām raganām savā ģimenē.

– Tikai pār manu mirušo ķermeni! Es nepārdzīvošu citu raganu! – Desmonds savās sirdīs iesaucās.

Viņš nedaudz krāpās. Viņš dievināja savu sievu un viņas māti, un, ja Īrisa būtu nolēmusi līdzināties saviem radiniekiem, viņš mīlētu viņu tāpat kā tagad. Tomēr viņš nevēlējās, lai viņa patiešām kļūtu par raganu. Šis iznākums viņam šķita briesmīgs.

"Ah..." meitene iesāka par otro variantu, bet tēvs viņu pārtrauca.

"Un tu neiesi uz šo draņķīgo akadēmiju!" Man būs jāsūta vairāk cilvēku tevi aizsargāt, nekā pašlaik sargā visu pili.

– Kuram gan ienāks prātā man tur draudēt? viņa šokēta jautāja.

Īrisa vilcinājās par šādu tēva uzbrukumu. Kas varētu notikt akadēmijā? Vai sesija tiešām uzklups? Bet meitene nav pilnīgi bezzobaina. Viņa viņai pāris reizes iekostu, un visi pārējie no viņas būtu piesardzīgi.

– Pielūdzēji... Vai man personīgi viņus noķert pie tavas istabas? Viņi jūs kompromitēs, un vai man jūs saplēst un katru no jums apprecēt ar atsevišķu gabalu? Vai jums jau ir plāns, kā atjaunot sabojāto reputāciju? jautāja Desmonds.

Karalis neiedomājās, kam vajadzētu būt šādai meitas uzvedībai, un pieļāva, ka tā varētu būt pusaudzū sacelšanās, bet vai ir par vēlu piesegt raksturu ar personības veidošanos?

– Tātad Arisu var izlutināt? – meitene sarkastiski jautāja.

"Jūs nedomājat, ka jaunas titulētas meitenes, apmelojot sevi, pakārsies manam dēlam?" – viņš ar zināmu ironiju jautāja.

Īrisa atcerējās, kas nesen notika ballē un vai par to ziņot vai paturēt noslēpumā nākotnei. Ar lielu nožēlu viņa nolēma saglabāt viņa bez mākoņiem dienas bez viņa tēva uzmācšanās.

– Es varu doties inkognito režīmā. Nevienam nezinās, kas es esmu, un problēmu nebūs. Teiksim, esmu no kādas perifērijas vai, vēl labāk, ārlaulības bērns. Ariss mani pieskatīs. Jūs nedzirdēsiet no manis. – viņa teica, cenšoties saglabāt godīgu izteiksmi acīs, taču Desmonds, daudzu gadu pieredzes mācīts, neticēja tām ne mirkli.

Ja es nedzirdēšu, man būs divtik bail. – viņš nopūtās. – Ej. Padomāšu, ko varētu darīt. – vīrietis noguris sacīja. – Nav ragana. Dievi..." Īrisa dzirdēja, kad viņa jau gāja ārā pa durvīm. Šķiet, ka gāja labi, vai ne?

Īrisa sāka skatīties uz akadēmiju tikai pēc drauga ieteikuma un iepriekš bija ļoti sarūgtināta par šo ideju, taču neredzēja citu izeju. Tagad, jau būdams viens no šīs iestādes studentiem, es par neko īpaši nesatraucos.

"Ak, vai jūsu "prinči" ir svaigi? Vai es varu redzēt visus? Kaut kā viņi ir pārāk gausi!" – mans pazīstamais pasmejās.

"Man ir alerģija pret prinčiem. Atvainojiet." – Īrisa atbildēja.

Mirelle tik tikko spēja apvaldīt smieklus. Iepriekš viņa nebija sapratusi šīs vietas popularitāti, taču tagad pieļāva, ka valdnieki apzināti veidoja mantiniekus, lai kādreiz viņi šeit satiktos. Meitene saprata situāciju pasaulē. Miera līgumi, sarunas un tas viss, bet tas bija par daudz. To viņa brīnīdamās čukstēja Īrisai.

"Un viss sākās ar vārdu – gājiens!" – pazīstamais aizrijās no smiekliem saimnieces galvā.

– Ari, tur ir šie skaistie prinči... Ja tu viņus konvertē, tad tas ir kā f... dubļi pavasarī! Es negribu izvēlēties. Mirelle vēriģi paskatījās uz savu draugu.

"Es baidos, ka prinči mums ir pārāk skarbi, mazā māsā." – Pilnīgi pareizas domas. Viņš sevi sauca par zirgu, tāpēc vismaz neņaudiet.

Studiju laikā Īrisa un Mirelle kļuva par māsām. Viena no karalienes tālajiem onkuļiem ārlaulības meitas, lai arī viņš nezināja par šo labo savas ģimenes notikumu, bet citu acīs viņam izdevās smagi censties, jo viņam izdevās bagātināt sabiedrību ar divām ārlaulības meitām. Kāds labs puisis!

Retāk šādus bērnus joprojām paņēma ģimenē, bet biežāk ārlaulības bērniem nācās apmierināties tikai ar ikmēneša pabalstu, piekrāptās mātes dusmām un sātiskiem skatieniem. Dažiem paveicās, viņi tika nosūtīti mācīties, citiem palīdzēja atrast cienīgu saderību. Reizēm viņi to varēja vienkārši pārdot kādai ģimenei. Lai arī karalis vēroja šo brīdi, visas civilās problēmas rodas starp cilvēkiem, un šīs ir nekontrolējamākās attiecības visā pasaulē.

Aristokrātu aprindās Mirela bija senas, ļoti turīgas ģimenes mantiniece. Īrisas draudzene un viņas slotas pieradināšanas skolotājs. Patiesībā viņi tā satikās. Lēdija Kemina, Īrisas vecmāmiņa, kura slepus viņai uzdāvināja mazmeitai slotu, bija ārkārtīgi pārsteigta par viņa dusmām, patiesi nesaprotot, no kurienes meitene ņēmusi ragana atribūtu. Meitene no tā neatteicās. Nedaudz vēlāk viņai palīdzēja šī topošā ragana un visu dzīvo būtņu draudi. Savdabīga sarkanā ugunspuķe. Matu krāsa tika skaidrota ar eksperimentu, kas izkļuva no kontroles, savukārt raksturs tika skaidrots ar piederību raganām.

Akadēmijā tiešām bija daudz prinču. Trīs veseli gabali. Taču šis fakts varētu palīdzēt viņiem visiem, palīdzot visiem kopā pretoties sabiedrības uzmanībai.

Šo brīnišķīgo ziņu Īrisa uzzināja, stāvot sapulcē par godu jaunajam mācību gadam, ko viņa par laimi nokavēja.

Meitene aizkavējās sava paziņas dēļ. Viņš nozaga saldējumu. Mājās. Viņam jautāt bija zaimošana. Viņš ir plēsējs. Un meitene, stāvi un gaidi. Kad viņš ievilka zobos saldējuma maisiņu un pieprasīja to sasaldēt, Īrisa viņam gandrīz iesita ar burvestību. Nejauši. Tā ir patiesība!

Stāvot pie akadēmijas vārtiem, princese bija nedaudz mazdūšīga. Visapkārt bija kaut kāds posts. Pirmā diena, un neviena tuvumā. Varbūt visi kavējas? Mēs kavējam. Bet ne viņi, bet Īrisa. Un arī šis komandieris. Absolūti zemisks cilvēks. Viņš būtu varējis viņu vismaz brīdināt, ka viņai jāsteidzas, bet nē, viņš stāvēja un smaidīja viņai sejā.

Istabā vienīgais, kas gaidīja meiteni, bija draudzenes zīmīte, kurā bija norādīts, kurp doties, ja viņa tomēr vēlas ierasties. Princese pamodās no apsēstības, kurā viņa lēnām saldēja šo... komandieri. Piezīme bija pārklāta ar ledus garozu. Atriebība, protams, vienmēr ir bijis auksts ēdiens, tāpēc sasaldē to un ļauj viņam to norīt veselu.

Ledus princesei bija mūžīga problēma. Šis elements burvju vidū bija rets, taču tas notika. Tomēr viņi pētīja viņu tā, it kā viņai būtu jāglābj šī pasaule un jāizgudro portāls uz citu. Pats karalis palīdzēja viņai attīstīt spēku. Īriss sastinga, viņš lēja uguni, Āriss kontrolēja iegūto ūdeni. Un pilis ir neskartas, un bērni strādā. Visi bija priecīgi, līdz meitene kaut kā ar savu ledu uzcēla sen mirušo vīrieti. Pēc nelielas izpētes jaunie vecāki pārliecinājās, ka topošais nāves burvis to radījis savām rokām, un atdzīvinātais vecvecvecvectēvs ģimenes kapenē spējis tikai skumji gaudot. Viņš droši vien kādam piezvanīja. Dīvaini, ka neviens neatsaucās, šķiet, ka viņš savas dzīves laikā bija labs cilvēks. Taču tik interesantu epizožu vairs nebija, par prieku vecākiem un tiem laimīgajiem, kuri pat nenojauta par nelielas problēmas esamību Īrisas Koltas personā.

Meitenes galvā griežas dažādas domas. Rektors uzstūma runu, var pieņemt, ka tā noteikti kādu piepildīja ar entuziasmu. Līdz šim iedvesmojies tikai rektors. Skolotājiem bija garlaicīgi. Studenti žāvājās. Vismaz dziedāt...

"...Jūs varat aizmirst par saviem tituliem un vecākiem, turpmāk jūs esat parastie skolēni..." – Ierindas skolēni? Dīvaini, ka diez vai katrs aristokrāts varēja atļauties maksāt par sava bērna izglītību šajā iestādē.

"... Kādu laiku jūs visi mācīsies kopā, neatkarīgi no nākotnes fakultātes..." – Kāda raibai grupai vajadzēja piedzimt šo ļauno attiecību rezultātā visu acu priekšā?

"... Visiem iedos formas tērpu..." – Lai nevienam neienāk prātā ierasties uz stundu balles tērpā? Ļoti apdomīgi, bet vai tas ir kārtējais mēģinājums izlīdzināt ikviena stāvokli?

"... Ar citiem kursiem nekrustosi..." – Kuru tieši viņi vēlas aizsargāt?

Nekas interesants nebija, izņemot priecīgus aplausus un atvieglotas nopūtas sakarā ar šīs būdiņas beigām, tāpēc visi droši skrēja uz savām istabām.

– Pieticīgi. Tomēr nevajadzētu gaidīt karaliskos palātus. – Mirela noteica pēc viņu pagaidu mītnes apskates.

– Dzirdēju, ka vienkāršākos pansionātos visi dzīvo vienā istabā, un uz visu stāvu ir tikai viena tualete. – Īrisa dalījās, skatīdamās skapi blakus izlietnei.

"Par naudu, ko maksājam apmācību laikā, mēs varam uzbūvēt divas pilis." – Mira bija sašutusi.

Viņas tēvs reiz teica, ka onkulim labi klājas rektora amatā, taču, pēc mātes teiktā, vīrietis dzīvojis bezjēdzīgi un būtu varējis krietni uzlabot savu bagātību, to palielinot.

– Vai rektors ir jūsu onkulis? – Īrisa bija pārsteigta.

– Tu nezināji? Mana tēva brālēns, ja ne viņa amats, domāju, ka neviens viņu nebūtu atcerējies. Un viņi pat uzaicina jūs uz īpašumu brīvdienās. – Jā, ja jūs netrāpījāt džekpotu, jūsu radnieki nevēlēties jūs atcerēties līdz labākiem laikiem.

Blakus pārsteigtajai princesei lidinājās burvju bumbiņa, un, tiklīdz viņa to pacēla, viņas priekšā parādījās Arisas projekcija, kura lūdza viņus glābt no jauno aristokrātu slimīgās vēlmes vakarā redzēt princi. pasākums, lai labāk iepazītu jaunos studentus.

– Mēs ejam? – Mirels izliecās no istabas. – Starp citu, vai es pazīstu viņa Karalisko Augstību? Vai jūs nevēlaties viņu spīdzināt nedēļu vai divas?

"Šodien mēs iepazīsim viens otru un pievienosimies viņa garlaicīgajai kompānijai." – Irisa atbildēja, rakņājoties pa skapi. – Mums nav ko ģērbt.

– Es esmu ragana, tu... gandrīz ragana. Mēs varam valkāt visu, ko vēlamies. Mēs joprojām nevarēsim izdomāt kaut ko labāku par karalieni. – viņa teica ar skaudības pieskaņu, cieņas pilna.

Riadna bija dusmīga. Tam vakaram sagatavoto kleitu izlika visi kalpotāji, kuri nolēma, ka viņa šajā kompozīcijā izskatīsies lieliski, citādi par to nosaukt nebija iespējams. Bija upuri starp volāniem un mežģinēm, kā arī vēl nedēļa, kad kalpones trīcēja, pieminot karalieni.

"Lai gan..." viņa domīgi sacīja un viltīgi paskatījās uz savu draugu.

– Nāc bez savām idejām! Ejam ar ierasto un iztiksim bez volāniem. Tā kā esam jau sākuši spēlēt, tad spēlējam līdz galam. Labāk ir atstāt šeit pazīstamos. – princese noteica, skatoties uz apskāvienos guļošajiem mājdzīvniekiem.

"Tas ir kā iet pastaigā bez mums. Starp citu, Kasa ir sašutusi arī līdz spārnu galiem. – teica Lapsa, samiedzot acis. Kasa, Mirela pazīstamā, šajā laikā turpināja gulēt un redzēja savu desmito sapni, pat nenojaušot, kādi plāni šobrīd tiek gatavoti.

– Un tu nemaz nedrīksti izbāzt galvu! Man ne tikai nevajadzētu būt pazīstamam, bet arī viņi nesapratīs, kas jūs par dzīvnieku, un aizvedīs jūs uz eksperimentiem. – Irisa sašutusi norādīja uz problēmu. – Mēs jau esam tam gājuši cauri vairākas reizes. Es vairs neglābšu šos "zinātniekus".

"Viņi gribēja mani uzzināt vairāk! Centos parādīt savu lepnumu – zobus. Viss nav tā, kā likās no pirmā acu uzmetiena. Un vienalga, es guļu! – cenšoties netraucēt savu mīļoto, pazīstamais teica un steidzīgi aizvēra acis.

3. nodaļa

Maltīta purvs

Konditorejas izstrādājumi. Telpās atrodas īsts konditorejas veikals. Nebija iespējams mierīgi skatīties uz šo pasteltoņu negodu. Viss tika nežēlīgi sapludināts. Īrisa sāka domāt, ka kaut kur zefīru partija ir noslīdējusi, daļēji iekļuvusi lietū un pārklāta ar pūdercukuru.

Visur dejoja pāri. Meitenes kaut kā elpoja no pieguļošajām korsetēm un vakarkleitu smaguma, ko vēl paspēja paņemt līdzī. Puiši veltīgi mēģināja viņu taustīt tā, lai tas atbilstu pieklājības robežām, un ieskatīties... viņas dvēselē. Tomēr lai tā ir dvēsele.

"Mani brīdināja, ka pienāks šī diena." Es meditēju kā īsta dievbijīga jaunava. – Mirels nočukstēja, skatīdamies apkārt klātesošajiem. "Ja mājās viņus aizturēja vecāki cilvēki, tad šeit neviens viņus neaizkavēs." Tava māte ir pasaules sieviete. Žēl, ka mēs to nevarēsim sadedzināt. – ragana rūgti atzīmēja. "Iesim vismaz kaut ko ēst." Ja šādas dejas dejotu ballēs, nevienam nebūtu problēmas ar mantiniekiem. Neizbēgami man zem svārkciem nāktos ieķert lāču slazdu, un cik daudz bezsaimnieka aristokrātisku roku uzreiz parādītos. Es ierosinu šim svinīgajam notikumam piešķirt oficiālu nosaukumu. – viņa čukstēja, virzot burvestību un demonstrējot, ka arī Īrisa neatteiks palīdzību.

Uz akmens sienas paralēli galvenajai ieejai iespaidīgi rozā burtiem parādījās dzirkstošais uzraksts "Pie Labās fejas", bet nedaudz augstāk – pieklusinātāks "bordelis". Blakus stāvēja skaista jaunava ar caurspīdīgiem spārniem. Mīksta rozā halāts, kas pieskaņojas vairumam vietējo kleitu krāsai, nedeja nekādu vajadzību sasprindzināt, un viņa sejas izteiksme un vieglprātīgā poza neko daudz neatstāja iztēlei.

"Es to paslēpu kritiskā situācijā, jūs varat viegli novērst sabiedrības uzmanību un aizbēgt." Ja kas notiek, brīnīs, sašutīs, nosarkst kā jaunava pirms kāzu nakts. Jūs varētu noģībt. Būtu labi doties uz izeju. – Mirela ierunājās kodīgi, periodiski ielūkojoties pūlī.

– Tauta pulcējās uz izvirtību, sirsnīga līdzjūtība mūsu topošajam suverēnam. – princese nopūtās.

– Un kur viņš iet? Varbūt pienācis laiks to meklēt kaut kur stūrī pie svētītās līgavas? – mans draugs dzeloņsti vaicāja. – Ejam uz. – viņa pēkšņi teica un aizvilka draudzeni pie tālajiem galdiņiem ar ēdienu.

Paņēmuši glāzes, viņi apstājās nedaudz tālāk un sāka gaidīt, kad Ariss tās atklās. Pat bez viņiem dzīve šeit viņam nebija garlaicīga. Abi prinči stāvēja kopā – nelokāmi turējās aizsardzībā. Īrisa jau skatījās uz izeju.

"Labi, šķiet, ka Ariss ir savējais, un ir slikti viņu atstāt nepatīkšanās, bet prinči ir problēmu avots, es to zinu kā princesi." – meitene nodomāja, vērodama brāli.

– Kurš mūs drīz pamanīs? Es varu jums dot mājieni. Pirmais burts ir "p", pēdējais ir "c". – mans draugs sarkastiski teica.

– Pieņemsim, ka mums bija kaut kāda kode, kas pēkšņi apēda mūsu kleitas, un mēs nevarējām ierasties? – Īrisa bezpalīdzīgi jautāja.

"Es nezināju, ka šeit dzīvo tik izsalkuši kodes." Prieks, ka tev bija rezerves drēbes. "Es tiešām negribēju pagriezties pret balsi." hmm. Bija nepieciešams viņu klusībā izvilkt. – Prieks iepazīties, Daren Airan.

Āriss izdomāja formālu iemeslu, kādēļ viņa jaunie paziņas sazināties ar meitenēm, un samazināja viņu motivāciju lūgt viņas precēties, iepazīstinot viņas ar savām attāļajām radniecībām – Lizu un Elisu Stokas.

– Serams Eirans ir jaunākais pūķu princis. "Viņiem priekšā stāvēja izskatīgs puisis ar izkausētā gaišā sudraba krāsām.

"Un es, daiļās dāmas, esmu Serama māsiņa." "Šķiet, ka acis viņu ģimenē tika nodotas no paaudzes paaudzē, tāpat kā mati." – Tu izskaties labi. Jūs pārspējāt visus un kļūvāt par prieku manām

acīm. "Viņi izskatījās kā grūtnieces balles debitantes melnās kleitās." Lai gan no malas viņš droši vien zina labāk. – Vai tu gribētu dejot? – viņš ieteica Mirelam.

– Baidos, ka šodien nedejošu. Pastāv kolosāls risks kļūt par nelielu purvu starp muslīnu krastiem.

Viņas vārdiem bija vizuāls apstiprinājums. Pagāja trīsdesmit minūtes, starp dejojošajiem pāriem, izņemot mūziku, it kā nekas nebūtu mainījies. Bija vērts katram pārim piesiet daudzkrāsainas lentītes, kā ar kaķēniem.

"Būtu bijis daudz sliktāk, ja viņi būtu ģērbusies rozā krāsā." – Serams teica, it kā kaut ko atcerētos.

– Ak jā! Korsetes navvies. – Darens turpināja nīrgāties. – Es iesaku visiem pārslēgties uz "tu".

Princis tonī, kas necieta atteikumu, ļoti vēlējās atstāt vismaz kādu labu iespaidu par vakaru, tāpēc lūdza Irisu dejot.

– Man ļoti slikti padodas dejot. – viņa centās viņu pārliecināt. Viņas acis šaudījās, meklējot palīdzību vai izeju no situācijas. Mirela, ausis sabāzusi, deva zīmes, sakot: "Ej, muļķis! Tādu skatu savā mūžā nebiju redzējis." Bet princese nesaprata, kāpēc viņai jāpiedalās šajā cirkā un jāvada tas.

– Es braukšu, tev patiks. – Serams pasmaidīja un, satvēris viņas roku, metās uz brīvo vietu starp dejojošajiem pāriem. Visas dejas laikā viņš nenolaida no viņas acis.

"Tu man ļoti atgādi kādu, šķiet, ka ir kāda līdzība, bet es vēl neesmu pārliecināts." – princis domīgi sacīja pēc tam, kad viņi atgriezās veseli. Neatkarīgi no tā, kam princese atgādināja, viņu sejas bija kaut kur uz nevainojamības un ģenialitātes robežas, kā arī pēkšņi nenokrita. Lēdija Kemina nebija amatiere savā amatā, un atceries vai neatceries – lielas atšķirības nebūs.

Mirela joprojām cīnījās ar Darenu, savukārt Ariss meistarīgi nepamanīja sabiedrības skaistuļus skatienus, kas sapņoja par viņu satikt. It kā nekas nebūtu mainījies. Ragana pēc Īrisas skatieniem saprata, ka viņām pienācis laiks doties projām, tāpēc, pateicoties par brīnišķīgo vakaru, viņas nesekmīgi mēģināja doties prom.

"Es domāju, ka mums šeit vairs nav ko darīt, tāpēc mēs jūs aizvedīsim." – Serams sacīja, skatīdamies apkārt pūlim. – Ariss, tu paliksi? "No prinča acīm bija skaidrs, ka viņš šeit nepaliks nevienu papildu minūti. "Mums jādodas prom, pirms visi to sapratīs, pretējā gadījumā viņu pacietība beigsies."

Viņi gribēja novērst cilvēku uzmanību, tāpēc viņi to tagad darīja. Noņemot no sienām ilūzijas un pie reizes satverot raganu aiz elkoņa, taču, pārsteidzoši, viņa nez kāpēc netaisījās vilkties. Neko jaunu nesagaidījusi, princese paskatījās apkārt. Papildus savām fejām pie sienām bija arī jaunas dāmas. Pozas bija pilnīgi atšķirīgas. Jaunkundze, kas nāca no meiteņu rokām, salīdzinājumā ar šīm... daiļavām bija dziļi morāla un šķīsta. Viņai vismaz bija drēbes.

Kultūršoks ātri pārvērtās dūsmās, un lietas kļuva neparasti trokšņainas. Apmainījusies ar skatieniem ar mazdūšīgo Mirelu, Īrisa paskatījās uz brāli. Viņš stāvēja ar nelokāmu seju, it kā nekas nebūtu noticis. Viņu jaunie paziņas aplūkoja atjaunināto interjeru. Darens, apbrīnojami skatīdamies apkārt meitenēm, kvēloja, kā princesei šķita, lepnumā. Serams centās apspiest smieklus.

– Uzreiz ir skaidrs, ka jūs esat meitenes. Mēs atradām to, kas trūka mūsu iztēlei. Jums nav ne jausmas, cik es priecājos, ka mēs satikāties. "Īrisa bija tik laimīga, ka viņa vienkārši nevarēja saņemt ar to un saprast, kā viņi saprata, ka tā ir viņu radošums."

– Uztaisi nopietnas sejas. Bet ātri. – Serams nočukstēja un, skaļi sašutis par mūsdienu paražām, izveda visus no zāles.

Darens, pa ceļam uz meiteņu istabām, vieglprātīgi ieteica pārējiem nākamreiz sadarboties, uzskatot, ka nākamreiz tas varētu nedarboties.

"Es ļoti ceru, ka nākamā reize nebūs." – Ariss neapmierināts nomurmināja, it kā nevienu neuzrunādams.

– Kā?! Kā var nebūt? Ariss, tu esi nežēlīgs! Akadēmija joprojām trīcēs no mūsu čukstiem. – Darens spītīgi turpināja.

"Galvenais, lai viņa nenomirst no mūsu kliegzieniem." – Mirela atsita zobus.

Ariss neļāva Darenam atbildēt, satvēra māsas roku un veda viņu uz priekšu.

– Mums jārunā. "Meitene nesaprata, kāpēc notiek šī steiga, un pārsteigta paskatījās uz savu brāli. "Man arī ar jums jārunā, es atgriezīšos nedaudz vēlāk." – viņš pagriezās pret pūkiem, kuri pēc viņa vārdiem strauji mainījās un nopietnām sejām, harmoniski pamāja, vienlaikus atvadoties, un ātri aizgāja.

– Vai kaut kas notika? – Mirela jautāja, skatoties uz aizejošajiem puisiem.

Aizslēdzis aiz meitenēm durvis, viņš raganai apliecināja, ka Īrisa viņai visu izstāstīs vēlāk, un veda māsu uz savu istabu, atstājot Miru viesistabā.

Apsēdies viņas gultā, viņš ātri sāka skaidrot problēmas būtību. Karalis informēja Arisu, ka viņam jādomā pie dēmoni, ar kuriem pirms pāris paaudzēm bija noslēgts miera līgums, kas varētu garantēt viņa drošību. Viņš arī lūdza citus ar izbrīnu atbildēt, ka viņai nav ne jausmas, kur viņš devies. Tajā pašā laikā tika apsvērts jautājums, ko ar viņu darīt, taču šajā posmā viņi nolēma atstāt meiteni akadēmijā, neizdomājot neko labāku.

– Kāpēc? Es saprotu, ka vest mūs ar Mirelu pie dēmoni ir stulbi, bet kāpēc tu ej pie viņiem? Kas notiek? – princese sarauca pieri, cenšoties izprast tēva loģiku. Viņa atcerējās, ka dēmoni nebija nozīmes, no kādas meitenes meitene nākusi, un viņi pievērsa uzmanību tikai tam, cik labi viņu burvība ir apvienota ar izredzētās maģiju.

"Pilnīgi notiek tīrīšana, un tiek atklāti cilvēki, kas ir iesaistīti nākamajā slepkavības mēģinājumā. Šorīt man vajadzēja būt citā valstī, bet es nolēmu jūs iepazīstināt ar pūkiem. Es nevarēju ļaut jums atrisināt visas problēmas vienam. – Ariss mēloja.

– Vai viņi mēģināja kādu nogalināt? – Īrisa ar krietnu izbrīnu jautāja.

– Lai cik komiski tas neizklausītos, viņi gribēja saindēt manu māti. Viņa neuzdrošinājās dzert indi publiski, tāpēc viņa vienkārši to nometa.

Jā, karaliene, bez šaubām, varētu viegli demonstrēt triku, bet vēlāk viņai būs jānes to cilvēku ķermeņi, kuri to redzēja. Riadna būtu varējusi izdarīt šādu vienreizēju triku, par prieku savam vīram, bet vai viņam tagad nebija pietiekami daudz problēmu? Par to domājot, sieviete nolēma klusi pasēdēt, nevienam neatklājot interesantās spējas, kas jau agrāk gandrīz noveda viņas māti līdz bēdām.

"Kāpēc elfi atsūtīja savu princi uz šejieni?" Vai tas nav saistīts ar slepkavības mēģinājumu? – meitene jautāja, atceroties nesabiedrisko puisi. Viņa neredzēja Eiju tajā vakarā. Varbūt visu var izskaidrot ar to, ka elfi atstāj cilvēkus novārtā, bet kāpēc viņš personīgi ieradās šajā gadījumā?

"Viņš ir tikai papildu miera garantija." Viņi nesaņems nekādu labumu no naidīguma ar mums. Mūsu pusē ir dēmoni, iespējams, pat pūki. – Ariss paskaidroja.

Īrisa nolēma, ka šajā gadījumā viņa pat jūt līdzīgu Eiasam un var viņu daļēji saprast. Tikai tāpēc, ka tautieši jūs uz svešu valsti sūtīja kā patērējamu priekšmetu, jūsu vēlme sazināties nepalielināsies.

– Pūki? – princese bija pārsteigta. Pat neskatoties uz to, ka pūki ieradās pie viņiem mācīties, kas jau bija neticami dīvaini, viņi ļoti ilgu laiku bija konsekventi saglabājuši neitralitāti un neiejaucās citu valstu lietās, ja vien tas neattiecās uz viņu drošību.

"Viņi ir pārāk lepnī, lai izmantotu šādas metodes." Viņiem ir vieglāk karot pret mums, tāpēc esiet uzmanīgi un piesardzīgi, pārbaudiet pilnīgi visu. – Ariss viņai teica.

– Bet kāpēc tu nevari palikt pie manis? – Īrisa bija sašutusi. – Kā tu tur bez manis?! Tu kļūsi pilnīgi bezjūtīgs un garlaicīgs. Man tevis pietrūks. – Viņa apskāva viņu, uzmetot lūpas. Pirmo reizi viņus nācās ilgstoši šķirt. – Vai tu ilgi?

Pats puisis nezināja atbildi uz šo jautājumu, taču nevēlējās melot mātai, tāpēc paraustīja plecus, slēpdams savas jūtas.

– Tu mācīsies, un es sapūtīšu šajā sūdā? Arī Mirelle iesaistījās visā. "Princeses neapmierinātība bija redzama ar neapbruņotu aci.

– Un kur tu gribētu aizbraukt? – Ariss nopūšoties jautāja.

– Es nezinu, vismaz tiem pašiem pūkiem. – princese atcerējās par savām jaunajām paziņām.

"Viņi uzņem tikai pūkus." Es nepamanīju tavus spārnus. – viņš pasmīnēja.

"Es nedzirdu tavu nagu klabināšanu, ragainais." – Pacēlusi zodu augstāk, meitene turpināja: – Un vispār princesēm neatsaka.

Ariss uzskatīja, ka mā sai ir laba iespēja īstenot savas vēlmes, un viņai atliek tikai nedaudz pagriezt galvu un padomāt par to, kādas brīnišķīgas sviras viņai ir. Viņš ātri viņai par to pastāstīja un piebilda, ka, ja viņai neizdosies, tad viņa varētu izklaidēties, un problēmu gadījumā viņam nebūs problēmu viņu noslēpt no vecāko dusmām.

– Mana mazā infekcija! Tevis pietrūks! Nerauciet pieri, it kā mēs vairs netiktos. – viņš ierunājās.

"Kad jūs atgriezīsities, es jau varēšu kļūt par sievu kādam, un jums būs daudz ko darīt ar valsti." – Iri sa sūdzējās.

"Tēvs negrasās atstāt troni vēl daudzus gadus." Es jums arī pateikšu noslēpumu. Esmu vairākkārt piedāvājis tevi apprecēt kādam princim. Neskatieties uz mani tā, tas bija tikai slikts joks. Tomēr viņš teica, ka jūs pats atradīsiet līgavaini, un, spriežot pēc jūsu priecīgajām acīm, jūs beidzot esat nolēmis palikt savās mājās uz visiem laikiem. – viņš pasmīnēja, atbrīvojot mani no apskāvieniem.

Princese pilnībā piekrita viņa vārdiem, jo nesaprata, kas ir labs laulībā, lai tik ļoti uz to tiektos. Turklāt vecāki viņiem sniedza spožu piemēru nevainojamām attiecībām, un meitene sapņoja par līdzīgām jūtām pret kādu.

– Tu, protams, aizrāvās. Ak jūs meitenes! Jūs vienmēr uztraucaties par kaut kādām muļķībām un sapņojat par visādām muļķībām. – Ariss izteica zobus, vienlaikus aizstāvēdamies no māsas.

"Kad tu satiksi savu ragaino mīlestību, es paskatīšos uz tevi." – Iri sa viņam pārmeta.

– Tas ir lāsts?! Ak, tu esi mani nopietni ievainojis manā vientuļajā sirdī! – viņš ironiski atbildēja.

"Un tas jūs izglābs, patiesas mīlestības skūpstis." – viņa draudēja. – Tiekamies vēlāk, brāli...

4. nodaļa

Ekspansīvs suns

– Zini, es pamatoti uzskatu savu gultu par galveno manas mājas īpašumu. Tas ir pārāk mīksts apkaunojums, kas steidzami jāmaina. – Pirmais, ko Iriša dzirdēja, izejot no istabas.

"Jums vajadzētu gulēt tikai uz kapakmeņiem un zārku dēļiem." – Rīts ir auglīgs laiks jauniem sarkasmiem un vecai ironijai.

– Labāk nekā dēļi. Un mugura ir vesela, un vēlme kādu nogalināt neatdzīvojas.

Kraukstēdams tā, kā nevajadzēja kraukšķēt parasta cilvēka ķermenī, Mirela žāvājās un uz minūti sastinga, it kā aizmigtu tieši kustībā.

– It kā tas tevi kādreiz pamestu.

– Ej, čalīt! Esmu pietiekami labs un pietiekami cilvēcis. – viņa teica, spoguļa atspulgā izbāzdama mēli draudzenei.

– Tieši ar to ir pietiekami, bet ne pārāk daudz. – Iriša atbildēja, uztverdama viņas virzienā vērstu sarauku. – Kad tas celsies?

Skolēnus vajadzēja pamodināt apmēram pēc divām stundām. Lieliskā lēdija Kemina piespieda savus audzēkņus mosties rītausmā. Mirelei bija aizdomas, ka viņai būtu labāk saglabāt šo ieradumu, jo viņa ticēja, ka viņa veiksmīgi izdzīvos šajā akadēmijā un, ja veiksies, tomēr tajā atgriezīsies.

Kad auklīšu laiks bija droši pagājis un bērni beidzot atstāti pašplūsmā, bija pienācis viņu žēlastības laiks. Viņi pat varēja iet gulēt pusstundu pirms rītausmas, taču, tiklīdz lēdijas Keminas iekšējais modinātājs iezvanījās, viņa viņus pamodināja un rosīgi ķērās pie nākamās paaudzes mācīšanas. Saulei ne vienmēr bija aizdomas, ka rītausmu kontrolē viena ragana, un brīžiem tā kavējās sešas stundas. Īpaši bieži tas notika ziemā.

Pietika ar pāris reizi, lai meitenes saprastu, ka neviens viņām neļaus piedzīvot sirdsapziņas sāpes un neļaus gulēt, un neizbēgami būs jāmacās trīsreiz vairāk, jo ne vienmēr to varēja uzzināt bibliotēkā. par ko īsti skaidroja ragana ar kolosālu zināšanu daudzumu. Tomēr viņas pašreizējie studenti no tā piedzīvoja ne mazākas mokas. Tomēr bija viens neapšaubāms pluss: pilnīgi niecīgs procents kāzu pirms diploma saņemšanas. Jūs cītīgi mācāties no rītausmas, veicat individuālos uzdevumus līdz vēlam vakaram un noteikti pāris reizes nedēļā veicat kādu ārpuskolas aktivitāti, kas arī aizņem daudz laika, un tad ir laiks gulēt. Kādi ir puikas ar tik stingriem grafikiem? Viņiem arī nebija laika sūdzēties. Ja vēlies iegūt labu izglītību, tad esi pateicīgs un cītīgi mācies!

Viņām kā pirmkursniekiem iedeva sniegbaltu uniformu, un meitenes vēl nebija sastapušās ar tik ambivalentu, traku vēlmi visiem izpatikt. Gara tunika kleita ar augstiem šķēlumiem sānos, stāvpakli un miniatūru kakla izgriezumam tika valkāta ar brīvām biksēm. Ne katra meitene varēja atļauties tik ekscentrisku nodarbi kā valkāt bikses. Viss bija tieši atkarīgs no audzināšanas un ģimenes konservatīvisma. Tērps bija pārāk netīrs, taču princese domāja, kāpēc tas vēl nav nonācis pils drēbnieku rokās, uzskatot, ka tērps atsevišķās aprindās būtu izraisījis īstu sensāciju.

"Tev nevajag tā mirdzēt acis." Man daudz vairāk būtu patikušas bikses ar kreklu, taču derēs arī šī kombinācija. Starp citu, tas tika ieviests tikai šogad. Ķemiņas kundze, pati pārliecinājusies, kāda būs forma, vēltīgi mēģināja nozagt dizainu, bet beigās ātri vien radīja savu. Viņai izdevās iegūt autortiesības uz Vantablack kreklēm ar nedaudz līdzīgu apkakli un asinssarkaniem midi svārkkiem un gandrīz iesūdzēja tiesā savu tēvoci. Tiesa, nedaudz vēlāk, kad rektorei nervi jau bija ļoti saspringti no esošās situācijas, viņa ārkārtīgi dāsni un oficiāli atļāvās izmantot savu dizainu kā lielu izņēmumu diženajam cilvēkam, kurš sniedz tik nozīmīgu ieguldījumu mūsdienu sabiedrībā. – draugs paziņoja princesei. "Tikai šos svārkus valkā tikai īpašiem gadījumiem cieši aizvērtās durvīs, katrs brīvi staigā, kā vien vēlas, un īpaši nerūpējas par savu izskatu. "Viņa atklāja lielās raganas noslēpumu. Studenti un uzticīgie palīgi, iespējams, nezināja pat pusi no visām karalienes mātes aktivitātēm, nemaz nerunājot par viņas mazmeitu.

Laiku līdz brokastīm meitenes pavadīja ar aptuveni līdzīgām bezjēdzīgām sarunām. Jau iepriekš nolēmušas paskatīties, ko viņi baro tādā elitārā iestādē, un meitenēm noteikti vajadzēja nodibināt saziņu ar pūķiem, viņas devās pretī izsalkušajai sabiedrībai.

"Protams, es visu saprotu, bet šeit ir tik grūti iziet." Es gribētu kaut ko interesantāku. Piemēram, man būtu ļoti jautri ar elfiem.

"Vai pūķu jautrība jums nederēs?" – princese sazvērnieciski jautāja.

– Tu vēl jautā? Ja jums ir vismaz iespēja tikt pie viņiem, es savā dzīvē nevarēšu spert pat zvirbuļa soli pāri valsts robežai bez savas ģimenes atļaujas, un viņi, bez šaubām, par to nebūs priecīgi. "Raganas skatiens uz brīdi pazuda, bet viņa turpināja: "Vai jums jau ir plāns?"

Protams, tā bija liela problēma. Vecās mācības raganas novērtēja iesakņojušos lietu stāvokli. Viņu rindā katrai sievietei bija jāizveido nākamā mantiniece no piemērota kandidāta. Un tad vai nu viņa aizrausies ar meitas tēvu, vai arī pēc bērna ar spējam piedzimšanas viņa atradīs savu mīlestību, un viņi dzīvos laimīgi. Tāpēc meitenes tika pasargātas no nejaušām pusaudžu simpātijām un izlaistas tikai drošās vietās. Viņi bija nekaitīgi tikai tāpēc, ka ar viņiem netika sazināties, jo bija nopietnas bailes piesaistīt problēmas no viņas radiniekiem, un viņi noteikti apsteidza aizraušanās meklētājus. Pēc pāris epizodēm visi saprata, ka labāk ir palikt labās attiecībās ar raganām un izvēlēties citu ceļu.

– Šobrīd pili ir mazliet trokšņains. Arisa ir pavisam cita lieta. Tomēr brālis negaidīti nāca klajā ar lielisku ideju. "Pamanot skaidru apziņu un nekaunīgo smaidu savās zaļajās acīs, Īrisa turpināja: "Jā, veseli divi ceļveži." Nav slikti, vai ne? Domāju, ka pūķi te ilgi nepaliks. Man nav ne jausmas, kāpēc viņi pēkšņi parādījās, vienīgais iemesls, kas viņus varētu interesēt, ir nokļuvis dēmonu rokās un negrasās atgriezties. Viss, kas mums jādara, ir būt viņiem tuvāk un nepalaist garām mirkli.

Mirela bija pārliecināta, ka labprātīgi viņu nekur nelaidīs un jebkurā gadījumā viņai nāksies slepus bēgt, taču princese mierināja, ka problēmu gadījumā ar karalieni izdosies vienoties. Īrisa arī pārmeta savai draudzenei vakardienas atteikšanos dejot ar pūķi.

– Kā es zināju, ka mums vajag viņus apmānīt? Kopumā pieņemsim, ka es devu priekšroku citai stratēģijai. – Mirela teica, atraisīdama ārdurvis, kur viņa saskārās ar viņu sarunas objektiem.

– Meitenes! Mani pat nevajag apburt, es jau esmu pilnībā iemīlējusies pie šīs nepārspējamās raganas kājām. Pateicoties šim tērpam, es piekrītu apprecēties tieši tagad. Kur ir tavs tuvākais templis? – viņš jautāja Īrisai, kamēr apmulsusi Mirela, plaši atvērtām acīm, sagremoja saņemto informāciju.

"Spārnotie bērni mani neinteresē, tāpat kā viņu iespējamais tēvs." – meitene nāca pie prāta.

Viņai ātri tika piedāvāts variants, ka ar tik neticamu sievieti pūķis neiebilstu uz vairākām mazām raganām, atkal radot apjukumu viņa mīlestības objektā.

– Tas prasīs ilgu laiku, iesim, pretējā gadījumā mēs kavēsimies. – Serams uzrunāja princesi. – Nav jātērē laiks uz mani, man ir cilvēks, kurš atbild manām jūtām.

– Novēlu jums laimi. – meitene nomurmināja, nezinādama, kur iet no kauna.

– Nomierinies. Man nav ne jausmas, kādi ir jūsu iemesli un vai jūs runājat par mums vai nē, bet tam nav nekādas nozīmes. Un šis iemīlējis idiots ir tikai apmierināts ar šādu lietu sakārtošanu. Lai izlīdzinātu jūsu iekšējās sajūtas, mēs varam vienkārši kļūt par draugiem.

"Es negaidīju vairāk." – Īrisa atzinās.

Tā bija patiesība. Īrisai nebija bagātīgas pieredzes pretējā dzimuma apburšanā, un tas nebija vajadzīgs, jo viņi pastāvīgi lidinājās ap viņu, cerot piesaistīt princeses uzmanību. Viņai nebija nepatīkamas cerības par pēkšņu, neparastu mīlestību. Turpretim karaliene varēja viegli lepoties ar grāciju un varenību. Tieši no šīs bija vērts ņemt piemēru un iet privātsundās, lai noslīpētu viņas neveiklību. Dāmas apbrīvoja un, iespējams, arī juta skaudību, Desmonds bija nikns par vīriešu uzmanību. Klusi, jo negribēja pievilt sievu. Pāris īpaši bezceremoniāli un pārspīlēti pat atpūtās cietumā. Ne uz ilgu laiku, bet ar to pietika, lai nomierinātu karaliskās majestātes nemierus.

Pie garo gaitenju sienām karājās tādu cilvēku portreti, kuri devuši kādu ieguldījumu sabiedrībā, retāk sastapās ar cita veida slaveni mākslinieku gleznām. Droši vien nebija pietiekami daudz labvēļu,

lai aizpildītu visas sienas, vai arī skolotāji bija norūpējušies par skolēnu garīgo veselību? Kad daži cilvēki skatās uz jums no visām pusēm, attēlojot īpaši koncentrētu sejas izteiksmi, lai kur jūs stāvētu, jūs viegli varat uztvert kāda skatienu uz jums, un lietas pamazām sāks jums šķist. Tas ir viss! Tava sirds pukst, asinsspiediens paaugstinās, redze kļūst tumša, tikai ir laiks pieņemt ķermeņus. Protams, tas ir pārspīlēts, taču Īrisa nolēma, ka nevēlas palikt ar viņiem viena. Tu nekad nezini.

Lakoniska, gaiša un plaša telpa, kas piepildīta ar pusdienu galdiem un krēsliem, ar servēšanas leti un neko papildus. Viņi pat saudzēja ziedu pirmkursniekiem.

– Elisa izrādījās žēlīgāka nekā sākotnēji izskatījās, man likās, ka viņš te var tikai rāpot. – Serams sacīja, izvēloties kaut ko ēdamu, tajā pašā laikā piedāvājot un pasniedzot kaut ko Īrisai.

"Ja tas nebūtu ēdiena, viņš nebūtu rāpojis." – Mirela sacīja, dzirdējusi daļu no mūsu sarunas. Atbildot uz to, pūķis priecīgi sāka stāstīt raganai par viņu līdzību.

– Vai tev arī vajag ēst, lai dzīvotu? – meitene tumši jautāja apmulsušajam Darenam.

– Dod viņai nedaudz laika, viņa jutīsies labāk pēc brokastīm.

"Un viņa ir laipnāka, kad neguļ pietiekami daudz, jo viņas smadzenes ir kā želeja." Un kaut kas tāds ar viņu nav noticis ilgu laiku. Diemžēl apburtais loks ir noslēdzies. Punkts. – ragana atbildēja, saraucot pieri.

Īrisa tikko dzirdami pastūma Seramu uz tālāko galdu, sakot, ka tas prasīs ilgu laiku. Pasmīnējies un novēlējies veiksmi vai nu brālim, vai mīļotajai, viņš metās viņai pakaļ.

Tur bija divi cilvēki. Puiši, periodiski žāvādamies, gurdēni šķiroja ēdienu, notverot Īrisas skatienu, viens no viņiem īsi pamāja ar galvu, bet otrs viņam pievienojās.

– Iesim viņus apskatīt?

– Man nav nekas pretī. – meitene atbildēja, mainot virzienu.

– Apsēdies. Es esmu Zars. Šī ir Elsu. – puisis pamāja ar galvu uz kaimiņu krēsliem.

– Tu vari vienkārši El. – ierosināja brālis.

It kā viņi būtu sadalīti divās daļās, bet viņi pilnībā aizmirsu padarīt acis vienādas. Abas ir sarkanas, bet, kamēr Zara acis bija dzintara krāsā ar siltu oranžu nokrāsu, El acis bija spilgti rudzupuķu zilas.

– Darens. Šī ir Liza, Serams un Alise. – pūķis mūs iepazīstināja, nostumdams Īrisas krēslu un apsēdies viņai blakus. Jaunizveidotais pāris, kas viņus panāca, tikai nupat bija paguvuši pasveicināties, kad koridorā atskanēja dārdoņa. Spriežot pēc atbalsīm, kas gāja pa gaitenīm, cilvēki vēl bija tālu.

Princese nezināja par Mirelu, taču viņa labprātāk būtu paņēmusi pūķus aiz rokas un virzījusies uz robežu ar viņu valsti, ticot, ka šīs pastaigas laikā viņi sapratīs, ko no viņiem vēlas. Meitene patiešām nevēlējās pievērst uzmanību jauniem aristokrātiem un aristokrātiem. Ikviens varēja viegli nojaust, ka attieksme pret viņiem sākotnēji nebūtu bijusi tā rožainākā, taču tas noslīka viņu diezgan ciešās saziņas mirdzumā ar daudzsološiem un turīgiem ārzemniekiem. Viņa īsti nevēlējās tikt galā ar problēmām, ko var radīt greizsirdīgas meitenes, taču viņa ļoti vēlējās arī pūķus. Turklāt viņa nedomāja, ka jaunizveidotais mīļākais būtu tik ātri atdzisis pret Miru. Viņa noteikti to nepiedotu, lai gan viņa tagad grozīja seju, bet iekšā, visticamāk, viņai jau bija daudz fantāziju.

"Es negribētu to jautāt, bet mēs varētu izmantot jūsu palīdzību." Mēs cīnīsimies ar visiem, kas vēlas apvienoties ar mūsu ģimeni, bet meiteņu viltībai nav robežu. Darens nopūtās.

– Ak, tu padevies viņiem, arī man, tika atrasts cilts pūķis! Mirela nobolīja acis.

– Kas tu esi? Mēs tikko tur nokļuvām apmēram pirms divām stundām. Mēs vēl nezinām nevienu vietējo slavenību. – Zars jautāja.

Apgaismojuši, ka meitenes ir tālu ķēniņa radniecības, bet Serama un Darens ir pūķi, viņi pārsteigti paskatījās viens uz otru.

– Bet mēs negribējam to darīt. Acīmredzot ne velti mana vecmāmiņa visu bērnību atkārtoja, ka mums nav paveicies. – El sūdzējās.

"Tu esi nonācis nepatīkšanās..." Mirelu pārtrauca cilvēki, kas tuvojās.

"Es iesaku doties prom, cik ātri vien iespējams." Šie skati pamazām sāk krist uz nerviem. – Darens paraustīja plecus pēc tam, kad visa kņada bija rimusies un cilvēki sāka aktīvi interesēties ne tikai par pārtiku.

– Puiši, iznāksiet ar mums vai paliksiet šeit? "Zēni acīmredzami negribēja šeit palikt." Tā bija pareizā doma, kas balstījās uz to, ka jūs netiksiet tālu, ja pratināšanas laikā tiksiet saplēsts gabalos.

Ja puiši uzvedās atturīgi, tad daiļā skolēnu puse nenovērsa skatienu no sava galda, necenšoties pietuvoties, bet gan uzmanīgi tverot un fiksējot visu, kas notiek aiz tā. Protams, ne visi, bet skatienu bija daudz. Tas viss man krita uz nerviem, bet tas bija nedaudz bērnišķīgi, viņi tos galu galā nepabeigs.

Atkāpjoties kopā ar visu paplašināto kompāniju, princese pamanīja, kā apkārt ir mainījies brokastu ēšanas ātrums.

"Būtu labāk, ja viņi tik ļoti steigtos svinīgajās pieņemšanās. Pievelciet korseti līdz kaklam, pēc tam apsēdieties un pacietīgi gaidiet, līdz ūdens pilēs pa barības vadu. – meitene bija sašutusi.

– Kāds klausījās, kur mums jāiet? – Mirela jautāja. – Kaut gan ko es jautāju? Pamatojoties uz to, ka šeit ir sapulcējušies tie, kuriem patīk parādīties vēlāk par visiem pārējiem, palikuši tikai pūķu brāļi. – viņa attrauca. "Neskatieties uz mani tā, es uztraucos par māsas prombūtni, un visas manas domas bija tikai par viņas labklājību."

– Es domāju, ka varu jums palīdzēt ar šo jautājumu. "Viņiem aiz muguras atskanēja vīrieša balss. "Es esmu iecelts jūsu grupā un uzraudzīšu jūs, līdz jūs tiksiet norīkots."

Pārraugs bija garš, cirtainiem matiem un brūnām acīm. Patiešām, Iriša ir pazīstama. Pat ja ne personīgi, neauglīga zeme ir pilna ar baumām. Apmēram pirms trim gadiem pilī izplatījās ziņas, ka kāda meitene tieši kādā mākslas vakarā tika kompromitēta un palika stāvoklī. Pēc bērna piedzimšanas ar tādiem pašiem cirtainiem matiem kā viņa tēvs, kurš, starp citu, pilnībā noliedza jebkādas tieksmes pret jauno dāmu un zvērēja, ka pat nepazīst viņas suni, radiem nācās ar atklātu pieņemst savu saderināto dēlu. rokas, kas bija par labu sānu līgavām Tāpēc mums joprojām ir rūpīgi jāpārdomā, kurš kuru kompromitēja tajā vakarā.

5. nodaļa

Bērnu asaras plūst no iekšpuses

"Sīkāk par visu pastāstīšu, kad visi pulcēsies birojā, tāpēc iesaku uzgaidīt tur, un paziņošu visiem pārējiem, kam tik izšķirīgā brīdī ir paradums uztraukties par sev tuviem cilvēkiem." Priecāšos, ja Jūs laipni palīdzētu mūsu viesiem adaptēties akadēmijā.

Negaidot nekādu skaidru reakciju, viņš ātri devās tālāk, atstājot tikko kaltajiem skolēniem pašiem izdomāt, pa kurām kāpnēm jānokāpj, lai nokļūtu īstajā vietā. Mirela un Irīsa vienojās par palīdzību citiem un drūmi saskatījās. Vai meitenēm pašām nebija vajadzīgs kāds, kas integrētos vietējā sabiedrībā? Akadēmijā viņi paši bija nelūgti viesi, un princese uzņemšanas dokumentos nevarēja atcerēties punktu par ceļa staba vietu jaunpienācējiem no citām valstīm.

"Pat kurators vēlas, lai tu būtu man tuvāk, ragana." – Darens sapņaini ievilka.

Pūķa vārds lika Mirelam neapmierināti paskatīties viņa virzienā un novēlēt, lai šī mācību iestāde sagrautu, tomēr šis lāsts nekādā gadījumā nebūtu piepildījies, un vēlāk meitene pati vairs neatcerēsies savus veltīgos vēlējumus izdzēst akadēmiju no skolas kartes. valsts.

– Viņi satiekas? – Zārs klusi jautāja, tuvojoties man un Seram, kad mēs devāmies lejā pa kāpnēm.

– Vai arī viņi vēl nav vienojušies par savstarpēju saistību kopumu? – El jautāja.

"Šobrīd tas vairāk atgādina otro iespēju." – Serams iesmējās, atverot masīvās durvis un izlaižot mani pa tām. "Es iesaku mums stāties vienā rindā, jo mums paveicās pēkšņi atrast labu kompāniju." Pie mums noteikti nebūs garlaicīgi, es jums to apsolu. – Viņš pagriezās pret brāļiem.

– Vai tas nozīmē, ka jautājums jau ir atrisināts un mums nav balsstiesību? – Mīra bija sašutusi.

Princis paskatījās uz viņu un paraustīja plecus, tādējādi dodot viņai tiesības izvēlēties un it kā sakot, ka negrasās nevienu piespiest. Viņam nebija jāļaujas raganas kaprīzēm, ar to bija jātiek galā brālim, viņam toreiz vajadzēja mēģināt iekļūt princeses iekšējā lokā, bet viņa galvā pūķis jau bija izspēlējis pāris iznākumus un viņam bija vairāki dublieri. plāniem.

"Man tas ir nedaudz skaļš, bet tas ir diezgan labi." – Irīsa sacīja princim un paspēja klusi apklusināt savu draugu. "Un bez jums mēs šeit nevienu nepazīstam."

Vai arī neviens viņus nezina, šī ir tēma pavisam citai sarunai. Kamēr viņi izvēlējās sēdvietas, Darens nesekmīgi mēģināja pierunāt Miru, un mazais birojs pamazām piepildījās ar cilvēkiem.

– Es esmu Džulians Batižs. Sauc mani par kuratoru Batižu. Mēs tiksimies nedaudz vēlāk, un tagad es jums pastāstīšu nedaudz par akadēmiju. – viņš teica, stāvēdams uz kāpnes aiz tribīnes.

Ko viņš par akadēmiju varētu pastāstīt topošajiem aristokrātiem, kuriem par šo vietu jau bija ausis šķindojušas? Tipiska informācija no bukletiem un vēstures grāmatām? Tas tika atvērts pirms daudziem gadiem īpaši apdāvinātiem cilvēkiem valstībā. Tomēr vēlāk metropoles aristokrātija sacēlās, uzskatot, ka viņu bērniem tiek atņemtas un ierobežotas viņu tiesības. Dažādu publisku personu spiediena ietekmē visus sāka pieņemt akadēmijā, un tas noveda pie tā, ka nevienu vairs neinteresēja studentu spējas un talanti.

Pamazām akadēmija sāka sastāvēt no izrādes, kas ilga vairākus gadus. Pat tas, ka fakultātes atradās dažādās ēkās un tās savienoja tikai ejas, mazajiem sirsnīgu piedzīvojumu meklētājiem īpaši netraucēja atrast piemērotus laulāto kandidātus. Kā jūs varētu nojaust, ne visi šeit ir absolvējuši. Daži atrada jaunus turīgus radniekus ar labiem ciltsrakstiem un lieliskiem sakariem.

Tas viss sanikvoja karali, kurš veica šīs vietas reorganizāciju, taču, lai visu mainītu, vajadzēja atsijāt jau akadēmijā uzņemtos, kā arī mainīt visu mācību programmu un pasniedzēju sastāvu, tai skaitā. Desmonds to slepus plānoja jau gadu, gatavojoties tuvākajā nākotnē nokāpt akadēmijā ar jaunumiem. Nevarēja kāds par visu ātrāk uzzināt un sapulcē šo jautājumu izvirzīt. Mēģinājumi mainīt pamatus, kas bija izveidojušies viņa priekšgājēju valdīšanas laikā pēc viņa kāpšanas tronī, neizraisīja labu reakciju, taču vīrietis grasījās visas struktūras pakļaut globālām reformām, nedomājot atstāt

saviem bērniem valsti ar problēmas, kas viņam nebija piemērotas. Tagad bija īstais brīdis tam, jo paši pūķi pirmo reizi izvirzīja jautājumu par attiecību uzlabošanu starp valstīm un personīgo atbalstu Koltu klanam.

Pēc kuratores teiktā, sanācis, ka daudzpusējās attīstības un komandas saliedētības labad nodarbības apmeklēs dažādu fakultāšu maģistri. Sākotnēji kuratora Batiža vadībā tiks apmācīti pirmā kursa studenti. Viņam ar testu un aptauju palīdzību būs jānosaka katra skolēna zināšanu līmenis.

Turklāt vīrietis lūdza raganām pirms pārceļšanās uz galveno fakultāti sūtīt savus pazīstamos uz mājām vai ievietot atsevišķās kastēs Raganu fakultātes maģistra uzraudzībā. Tas tika darīts pārējo studentu drošības labad, bet acīmredzot stipri sadusmoja raganas.

"Iesaku rūpīgi izlasīt akadēmijas statūtus, lai nenokļūtu nepatīkamā situācijā." – beidzot teica kurators, tādējādi pieliekot punktu atklāšanas runai.

"Cik skaisti teikts. Nepatīkama situācija. Ja nu vienīgi tētis mani lamātu tikai par viņiem. Ak, sapņi! – Princese domājot nepamanīja, kā nodarbības aizlidoja, un kuratore tobrīd paspēja aiziet.

– Vai tu šovakar dosies ar mani pastaigāties? Darens Mirels ieteica.

– Labi. Pietiekami! ES iešu! Beidzot liec mani mierā. – viņa neizturēja.

– Tagad pirmais randiņš ir kabatā, un tad jau pirms kāzām varat plivināt spārnus. "Viņš sapņaini nopūtās un piemiedza viņai aci. Mirelle uzmeta viņam smagu skatienu un, paņēmusi savu draugu, kuram tik tikko bija laiks atvadīties no puīšiem, izgāja no kabineta.

"Viņš jautāja piecas reizes, un es piekritu tikai viņa neatlaidības dēļ. Vairāk ne. – viņa viņai apliecināja.

Vakarā, palikusi viena ar saviem pazīstamajiem, Īrisa nolēma izklaidēties. Cenšoties padarīt dizainu pēc iespējas reālistiskāku, meitene izveidoja Fox un Cas ledus figūras. Viņa vēlējās, lai katra detaļa izskatītos īsta. Lai gan lielo figūru izgatavošana bija salīdzinoši vienkārša un daudz ātrāka, mazās bija daudz rūpīga darba un prasīja daudz laika, tāpēc nodarbība viņai aizkavējās. Neskatoties uz visām grūtībām, princese bija apņēmības pilna savu darbu pabeigt. Viņa zināja, ka rezultāti būs pūļu vērti.

– Un kas? Vai mums vajadzētu arī doties uz zoodārzu? – Lapsa bija sašutis, cenšoties nekustēties, lai nesabojātu saimnieces izskatu. – Nosaldē šo ģēniju. Ja esmu būrī, es ceru redzēt statuju, kas izgatavota ar jūsu rokām. Es tevi vērošu un nolādēšu. – pūkains dzīvnieks un čīkstošais sikspārnis bija sašutuši. – Mani mierina viena lieta – Kasa cieš vairāk, viņai vēl jāatrod kopīga valoda ar pūķi.

–Vai esi pārliecināts, ka viņi būs kopā? – Īrisa viņam šaubīgi jautāja, atceroties šo pāri.

– Es varu derēt uz visu, ko esmu ieguvis šai dienai. Mēs tiksim uz viņu kāzām ātrāk, nekā jūs domājat. Es ticu viņam. Viņš izpeldēs pa indīgo, vētrains upi un nokļūs šīs raganas bez dvēseles sirdī. "Par saviem vārdiem Lapsa gandrīz dabūja ar nagiem pa ausi, bet veiksmīgi no tās izvairījās, laizot draudzenes purnu.

"Es nezinu, kā viņi grasījās kontrolēt dzīvnieku klātbūtni raganās, bet, ja kaut kas notiek, paslēpiet arī viņu." Jūs nevarat atklāt vai ievietot kaut kur nezināmā vietā.

Blāvs klauvējiens pie durvīm lika Irisai saraustīties. Tas kļuva par liktenīgu notikumu viņas radīšanai, un tas sadalījās mazos fragmentos. Klusi veidojot nogurušu seju, viņa nolēma noskaidrot, kurš uzdrošinājās paspilgtināt viņas nosacīto vientulību. Pirmais pieņēmums, ka tas varētu būt Serams, tika nekavējoties noraidīts, jo viņš, visticamāk, neizlems ierasties šādā laikā.

– Es atnācu, lai precizētu vienu punktu. Vai drīkstu ienākt? – viņa dzirdēja, tiklīdz atvēra durvis. Meitene nekad nebija gaidījusi, ka mūsdienās pret potenciālajiem sāncensiem izturas ar tādu cieņu.

– Nāc iekšā. – princese atbildēja, samierinoties ar situāciju, un tikai tad pamanīja, ka no pazīstamajiem nav palicis nekādas pēdas.

– Ardana. – meitene draudzīgi iepazīstināja ar sevi. – Tūlīt ķeršos pie lietas. Jūs droši vien jau saprotat, kāpēc es atnācu. Vai jūs apgalvojat, ka ir pūķi? – Viņa jautāja, savilkdama krāsotās lūpas.

Pārsteigta par viņas intensitāti, Īrisa pārsteigta pamāja ar galvu. Viņa noteikti nepretendēja uz pūķu rokām un sirdīm, jo viņu vairāk interesēja viņu dzimtene nekā viņas ģimenes stāvoklis.

– Vai Darens Eirans skrien pēc tavas māsas? Cik tās ir nopietnas? – Ardana turpināja viņu pratināt.

Princese nezināja, cik nopietni bija pūķa nodomi, un maz ticams, ka kāds cits, izņemot viņu pašu, to varētu zināt. Viņa bija pārliecināta, ka, ja viņš uzlūkos raganu kā pagaidu rotallietu, viņš ar to neiztiks. Nomurminājis, ka no tā, kā pūķis uzvedas, viss ir diezgan nopietni, Ardana jautāja, vai Īrisa zina, vai jaunākajam princim ir kāds.

– Viņš ieminējās, ka kāds viņam atbild un gaida mājās. – princese atbildēja, paraustīdama plecus.

– Cik skumji, ka viņiem jau ir izdevies iegūt pāri. Paldies, ka neaizvedāt mani prom, tiklīdz es to redzēju. Ardana noteica, noteikti šokējot Īrisu.

– Un tas viss? – viņa nāca pie prāta.

– Ko tu gaidīji? Ainas ar izrautiem matiem un kliegzieniem: “Atdod!”? – meitene pasmaidīja.

Pēc Īrisa domām, tas tā patiešām varētu būt. Viņa jau vienreiz bija redzējusi līdzīgu ainu. Dāmas šķīra viss pūlis, un svētlaimīgais un noraizējies vīrietis stāvēja malā, līdz viņu pārņēma sieviešu dusmas. Viņš toreiz ļoti cieta.

– Mēs esam civilizēti cilvēki. Kāpēc bezjēdzīgi strīdi? Acīmredzot jūs maz interesējaties par dažādām rasēm. Pūķus nevar savaldzināt vai atgrūst. Tas ir neiespējami un absolūti bezjēdzīgi. Mans attālais radnieks apprecējās ar pūķi, tāpēc es kaut ko dzirdēju no viņas. Karš var sākties pār elfu, ja Eijass neizbēgs pirmais. Viņš ir sāpīgi kautrīgs. – Ardana viltīgi pasmīnēja. – Atcerējos! Esam vienojušies ar virtuves darbiniekiem, lai jums nebūtu jāuztraucas par savu pazīstamo pabarošanu, ja nepieciešams. Tas bija jauki ar jums iepazīties. Uz drīzu tikšanos, Lisa Stoks.

– ES arī. – Īrisa lēni atbildēja, uz ko Ardana pavīrši pasmaidīja un pameta viņu. Pēc kolektīvas pārliecināšanas Mirela nolēma viņai pastāstīt, kas tajā vakarā notika. Viņa precizēja, ka vispirms viņi devās uz restorānu.

"Es izmisīgi nevēlos nekur iet ar viņu. Viņš ir pārāk uzstājīgs un... jauks. Ja es nevarēšu sev palīdzēt un man viņš pārāk patīk, tad galu galā es būšu vienīgais zaudētājs. Man vienmēr teica, ka jebkurā situācijā man jāpaliek raganai. Vai es varu kādam pievilt? Vai man ir jābūt labai meitai visas ģimenes labklājībai?"

– Ko jūs domājat par? "Darena balss viņu izvilka no sāpīgajām domām. "Atlicis tikai nedaudz pastaigāties, un mēs jau būsim klāt." Jautāju puisiem, viņi teica, ka ēdiens tur ir garšīgs.

– Vai prasījāt padomu, kur doties? "Meitene nesaprata, kāpēc viņš cenšas viņai izpatikt.

– Es negribēju jūs pievilt un nolēmu iepriekš noskaidrot labu iestāžu atrašanās vietu. Es gribēju šo vakaru padarīt nevainojamu.

– Jūs paveicāt labu darbu. – ragana viņu slavēja.

– Noteikti. Es ļoti uztraucos, vai jums viss patīks. – puisis teica. "Šī ir pirmā reize, kad kaut ko tādu piedzīvoju." Tas bija ārkārtīgi aizraujoši, bet tajā pašā laikā priecīgi par domu, ka es pavadīšu vakaru kopā ar jums. Tomēr baidījos, ka visu sabojāšu.

Pēc viņa atklāsmēm raganas krūtīs iesēdās patīkams savīļņojums un tāda siltuma vilnis, ka viņa uz brīdi nobijās no savām jūtām. Viņai nepatika šīs jūtas, tās pat sāpināja. Lai gan vecāki pret Īrisu izturējās labi, viņai pietrūka mīļoto uzmanības un piekrišanas. Bērnībā Mirelle dažreiz pat domāja par to, cik lieliski būtu būt viņu meitai.

Ko darīt, ja viņas ģimene uzzina par viņu romānu? Vai Mirelle tieši tajā brīdī tiks ieslodzīta un spiesta pakļauties ģimenes gribai? Ko viņai darīt, ja viņa attieksme pret viņu liek viņai justies arvien nožēlojamāk?

Vakariņās Mira centās likt malā visas bailes un vienkārši labi pavadīt laiku. Darens viņai ļoti labi palīdzēja. Viņa joki neviļus lika viņai pasmaidīt, un viņa viņa sabiedrībā jutās tik šausmīgi ērti,

ka negaidīti nolēma uzaicināt viņu pastaigāties pa parku. Pēc viņas vārdiem viņa acīs parādījās prieka dzirksti, un viņš laimīgi piekrita.

– Rādi ceļu, mana saule. – Viņš majestātiski teica, pārliedzinoši paņemot Mirelu aiz rokas.

– Kāpēc saule? – viņa jautāja, nepadodoties viņa komplimentiem.

– Apžīlbinoša, vienīgā, kas var sadedzināt. – viņš jokoja un iesmējās.

Vienā no savām bēgšanas reizēm no ģimenes dzīvesvietām viņa atrada šo vietu un atļāvās uz īsu brīdi iegrimt mājīgā miera un vientulības atmosfērā, ko viņa nevarēja atļauties ģimenes lokā, tāpēc šis parks viņai bija pazīstams.

Gludās takas, ko skaisti ierāmēja puķu krūmi, gāja dziļi caur kokiem. Likās, ka tu vari staigāt bezgalīgi un nekad neatrast vajadzīgo ceļu. Likās, ka tu būtu viens pats ar sevi, un nekas nevarētu traucēt šo laika mirkli, kas tev bija dots.

Viņi jutās tik ērti klusumā, kas starp viņiem radās. Viņi vienkārši gāja, nedomājot, kur tieši. Viņi saskārās ar vairākām mazām strūklakām, apkārt lidinājās gribas, un tajā brīdī šķita, ka pasauli piepildīja šis miers.

"Es saprotu, ka jums var būt bailes un šaubas, bet es ceru, ka man ir neliela uzticēšanās vieta." Es apsolu darīt visu iespējamo, lai jūs varētu man uzticēties, tāpēc padomājiet par mani. Kad es tevi redzēju, kā tu smaidīji un smējies, kā es nosliku tavās acīs un nevarēju atturēties. Es sapratu, ka pat tad, ja tu nebūtu tas pats, ko veidotāji man solīja, es nožēlotu, ka man tevis pietrūka. Es esmu nopietns un gaidīšu tik ilgi, cik nepieciešams, bet, lūdzu, neatgrūd mani. Es ļoti baidos tevi pazaudēt.

– Kāpēc tu nolēmi, ka es esmu tā? Ko darīt, ja jūs vienkārši kļūdaties? "Viņa paskatījās uz viņu ar satriektu skatienu. Tie bija pārāk mīļi vārdi tādai raganai kā viņa.

– ES nespēlēju. Nekad savā dzīvē neko tādu neesmu piedzīvojusi un nesaprotu, kā man uzvesties, lai tu mani nebaidītu un neienīstu. – viņš izplāpājās.

– Esi tu pats. Manuprāt, tas ir... jauki. – ragana atzinās.

Darena sejā iedegās maigs, silts smaids. Viņš atpleta rokas, gaidot atbildi, uzskatot, ka Miras sirds ir vismaz neliels izkususi.

– Ne visu uzreiz, spārnotais. – meitene bija tēloti sašutusi.

– LABI. Atstāsim šo uz vēlāku laiku. Mēs pat vēl neesam atgriezušies, un es jau domāju, kur jūs aizvest nākamreiz. Mēs devāmies uz restorānu tikai tāpēc, ka nezināju, kas tev garšo. Tāpēc nekavējoties pastāstiet man, kas jums interesē. Darens pārtrauca viņas domas. – Protams, izņemot mani. Viņš piebilda, viņa acis mirdzēja, kad viņa skatījās uz viņu.

– Silts vējš. – Mira pat nedomājot teica.

– Dievs, cik tu esi mīļš! – viņš teica un apskāva ragana pie sevis, nespēdams izturēt savas jūtas.

Kamēr Mirels mēģināja aptvert tikko notikušo, viņš nosēdināja viņu uz soliņa, joprojām turēdams viņas roku. Kādu iemeslu dēļ raganas sirds sāka pukstēt niknā ātrumā. Viņas tēla veidotā siena jau pašā sākumā saplaisāja, un tagad tā ir pilnībā sadragāta. Un tas viss bija viņa vaina. Kā viens pūķis var iznīcināt to, ko viņa ir uzbūvējusi kopš dzimšanas?

– Tātad tas ir vējš. – Darens domīgi ievilkā. – Vai tu negribi lidot?

– Vai jūs domājat, ka es nekad neesmu lidojis? Es negribu tevi apbēdināt, bet es esmu ragana. Slotu es jau iegādājos, kad man bija septiņi gadi. – meitene atcirta.

– Tas nav viens un tas pats. Jums tas patiks, es apsolu. – viņš pārliedzinoši, redzot viņas skepsi.

Nedaudz sašaurinājusi acis, Mirela piekrita, taču viņa bija ziņkārīga, kā viņš to izdarīs. Darens lūdza viņu uzgaidīt mirkli un aplika savu jaku ap viņas vidukli, pirms pēkšņi paņēma viņu rokās un uzlidoja debesīs tik ātri, ka viņai nācās cieši satvert viņu, ne par ko vairāk nerūpējoties.

"Es pat neredzēju tavus spārnus." Jūs varējāt mani brīdināt! – ragana bija sašutusi, kamēr viņš pasmējās par viņas mēģinājumiem ciešāk pieķerties viņam. Pūķis tikai noslēpumaini pasmaidīja un lidoja augstāk, solot nākamreiz visu parādīt.

Ragana viņam neteica, ka nākamā reize varētu nebūt, jo viņai patika šādi lidot. Slotu nebija ērtākais pārvietošanās veids, lai gan tā bija pilnīgi droša, taču ilgi lidot ar to nevarēja. Mirelle nevarēja

pateikt, kas bija ērtāk vai drošāk Darena rokās, taču šī lidojuma būtība bija pavisam cita. Meitene saprata, ka sen nav lidojusi un bija aizmirsusi, cik skaisti ir naktī.

– Skaists. – viņa čukstēja.

"Jā, tas ir skaisti..." puisis čukstēja, lai gan nekas apkārt viņu neinteresēja.

Irisa cerēja dzirdēt romantikas vai vismaz komēdijas pilnu stāstu, taču diemžēl viņas cerības nepiepildījās.

– Pēc tam mēs mazliet pastaigājāties, un te nu es esmu. – Mirela pēkšņi pabeidza.

"Cik ģeniāls stāstnieks! Viņa bija prom uz četrām stundām, un viņa man teica trīspadsmit vārdus, lai dotos gulēt. – Irisa bija sašutusi.

– Tava pasaka sastāvētu no diviem teikumiem. – princese nopūtās. – Labi, ja tu saki, ka nebija ne apskāvienu, ne skūpstu, tas nozīmē, ka tā arī bija. Ejam gulēt. "Piesarkusī Mirela Irisai bija kaut kas jauns un līdz šim nepazīstams. – Ar tevi viss skaidrs, jaunkundze!

6. nodaļa

Nekaitīgi sapņi kā iepazīšanās veids un mazas palaidnības

"Daži šeit ieradās tikai tāpēc, lai iepriecinātu savus vecākus. Lai gan apmācība šeit ir diezgan augstā līmenī, iesīkstējušo aizspriedumu dēļ pēc skolas beigšanas tevi uztver kā turīga vīra meklētāju, un pirmo iespaidu vairs nevar labot. Savas zināšanas un prasmes būs jāpierāda vēl ilgi. Es gribēju iemācīt sapņot, bet "izredzes satikt labu dzīvesbiedru ir pārāk mazas, lai ļautos šādām muļķībām". – viņa atkārtoja mātes vārdus. Īrisa atcerējās Ardanas izrādi un šausminājās par vēlmi aizēnot savas ievērojamās prasmes.

– Kā likums, "labie vīri" dodas uz netiklības un izvirtības mājām. Tomēr šo vietu bieži vien viegli aizmirst. Mirela nobolīja acis. "Bet biežāk jūs tur sastopaties ar izcilām un gudrām dāmām."

– Kad tev bija laiks? Un viņa par to pat neteica ne vārda. Saukta arī par draudzeni. – princese bija sašutusi.

Sašutis, atbildot uz smieklīgajām apsūdzībām, Mirela bija gatava tieši tagad doties unikālā piedzīvojumā un jautāja, vai Ardana ir gatava viņiem pievienoties. Savādi, bet kurators Batižs veicināja viņu ciešo iepazīšanos.

Nebija palicis daudz laika, līdz pirmkursnieki iepazīstināja ar jauniem priekšmetiem un attiecīgi iepazīna jauno meistaru, tāpēc tika nolemts viņus sadalīt nelielās grupās pa septiņiem līdz astoņiem cilvēkiem un katram piešķirt atsevišķu tēmu. Skolēniem pašiem bija jāsadala pienākumi, jāatrod informācija un jāprezentē visiem pārējiem atsevišķās nodarbībās. Katrai tēmai tika atvēlēta atsevišķa diena, tāpēc uzstāšanās laikam nebija nekādu ierobežojumu. Tam vajadzēja būt viņu pārbaudes uzdevumam.

– Iesaku saprasties ar visiem savā grupā un darba laikā nelikt citiem neērti. Šajā laikā jūs esat brīvs no nodarbībām. Ērtības labad katrai grupai atvēlēju atsevišķas telpas, uz kurām bija norādīti dalībnieki uz durvīm. Šodien jūs varat apspriest visus jautājumus un iet katrs savu ceļu. Beigsim šeit.

Beidzot pēdējās divas nedēļas, ko studenti pavadīja bezcerīgā garlaicībā, tika atšķaidīta ar ko jaunu. Neviens nesaprata, kāpēc šīs nodarbības bija vajadzīgas. Diez vai kāds nebija mājmacības. Ja pūķi kaut nedaudz interesēja klausīties vairākas vīrieša mācītās disciplīnas, tad visi pārējie jau traki aiz garlaicības. Kurators Batižs neizjauca kompāniju, kas bija izveidojusies ap pūķiem, bet tomēr iekļāva vēl vienu dalībnieku.

Sēžot pie apaļā galda, Īrisa vēroja, kā visi ieņem vietas, un mēģināja atcerēties kādas baumas par Ardanas ģimeni. Viņai nebija informācijas par izciliem viņas ģimenes nopelniem. Tāpat kā daudzas citas meitenes, Ardana šķita parasta, taču pēc viņu personīgās sarunas viņu un Mirelu vairs neuztvēra kā ienaidniekus, taču neviens viņām arī neuzspieda kā draugus. Visi mierīgi sadzīvoja. Pēc princeses novērojumiem, Ardana izdevās kļūt par autoritāti citu acīs, un viņi nesteidzās atklāti konfliktēt. Interesanti, neparasti, pareizi...

– Kāda ir mūsu tēma? – El jautāja.

– Jāizvēlas pasākums, kas atspoguļo tradīciju vai kultūru aizgūšanu no citām tautām.

Ardana ieteica paņemt kaut ko no pūķu un cilvēku vēstures, kam visi piekrita, un Zars ieteica pirmo, kas viņam ienāca prātā – leģendu par nāves dieva māsu, kura viņu gāza.

"Es varu jums pastāstīt, ko mēs zinām par šo bezprecedenta gadījumu." – Serams teica.

Nāves dievs Arns bija neiedomājami cietsirdīgs un varens. Pēc tam, kad viņa māsa radīja spēcīgus un gudrus pūķus, viņš uzzināja, ka Sevada valda nevaldāma skaudība un nepatika. Arns nespēja samierināties ar to, ka spēcīgas būtnes viņu nepielūdz. Viņš nolēma atbrīvot uz tiem savas dievišķās dusmas, taču nespēja noturēties pie sava spēka. Debess debesis trīcēja, pasaule sašķēlās, un postījumi nonāca ne tikai pūķus, bet arī visas radības. Sevada raudāja tik izmisīgi, ka viņas asaras pamanīja pats Aruns, kurš iepriekš tās bija pametis. Tad viņš parādījās un nolēma sniegt palīdzīgu roku nāves dieviete, taču viņš pazaudēja galvu no Sevasdas un nezināja, kā dzīvot bez viņas. Ārns

apvainojās, ka viņa viņu iemainīja pret kādu citu. Tad viņš atstāja šo pasauli, paņemot līdzī savas dusmas. Aruns palika pie savas mīlotās, un viņi joprojām tā dzīvo, mūs vērojot.

– Pūķi sākotnēji pielūdza dieviete? – Iriša jautāja.

– Jā. No paša sākuma mums bija viena dieviete, bet pēc tam, kad Sevada un Aruns mums atsūtīja Lielo pūķi, mēs sākām pielūgt abas. – Serams atbildēja. Pēc rakņāšanās viņas galvā princese nolēma, ka viņš domāja pūķa imperatoru.

Ardana nolēma piedāvāt savas spējas, lai rosinātu sapņus, bet diemžēl viņa nevarēja atveidot skaņas efektu, tāpēc viņai bija vajadzīgas īstas balsis. Kamēr visi par to domāja, Mirela paspēja izplāpāt, ka viņa vārīs dziras, lai saglabātu spēku. Viņiem atlika tikai izvēlēties aktieru tēlus.

"Es jau zinu, kas būs skaistā nāves dieviete." – ragana deva mājienu, uzmetot skatienu draudzenei.

– Eh, es gribēju būt dzīves dievs. Tas būtu romantiski. Darens skumji nopūtās.

"Vēl viens vārds, un jūs iepazīsities ar pašu nāvi." – ragana viņu drūmi brīdināja.

"Labi, mana bezsirdīgā dieviete." – Viņš teica, nolaižot skumjās acis pret grīdu, lai gan viņa svētlaimīgais smaids runāja pats par sevi.

– Jāapkopo vairāk informācijas un jāsastāda scenārijs, taču visam vajadzētu iet labi. Vienkārši sadalīsim lomas. Mums vajag trīs, vai ne? – El jautāja, bet Serams pamāja ar galvu.

– Sevada, Arns un Aruns. Kurš vēl? – Mirels jautāja, izdzirdot atbildi, ka bez dieviem vajadzīgs arī Lielais pūķis. Visi domāja, ko tieši viņš darīja.

"Dievi nevarēja mūs tieši ietekmēt un varēja tikai novērot un kontrolēt apkārt notiekošo. Ar to nepietika, lai atjaunotu patiesu mieru. Tāpēc Lielais pūķis kļuva par starpnieku starp cilvēkiem un dieviem. Mēs zinām tikai to, pārējais ir noslēpumā tīts, un daudzi vēlētos no pirmavotiem uzzināt, kas īsti notika, bet diemžēl tas nav iespējams.

Tā sākās viņu neaizmirstamie mēģinājumi. Zar kļuva par nāves dievu, Elsu kļuva par Arunu. Serams saņēma Lielo pūķa godu. Kurš varētu par to šaubīties?

– Mēģiniet iejusties rītmā. Es nevaru visam izsekot un joprojām pielāgoties jums. Man jākontrolē visi pārējie procesi. Tāpēc, lūdzu, mēģiniet ierasties laikā. – Ardana bija nedaudz nokaitināta, visi jau bija noguruši no neskaitāmajiem mēģinājumiem visu padarīt perfektu, kā katrs savā galvā iedomājies.

Diemžēl mēģinājumu laikā nemitīgi radās kādas problēmas, un, ja sākumā bija kļūda vienā vietā, un viņi to izlaboja, tad radās cita, pavisam citā vietā, kas iepriekš šķita nevainojama. Tā rezultātā Mirela un Ardana viens pēc otra sāka zaudēt pacietību, un ragana sēdēja, smagi nopūšoties un klusi skatījās ārā pa logu. Viņa aktīvi sacerēja lāstus.

Birojā plosījās mākslīga tumsa, un tikai maģija to izklidēja, izgaismojot improvizēto skatuvi. Visi ar apbrīnu vēroja risināmo drāmu. Balsis lieliski saplūda, un Ardanas burvība bija lieliska. Pārējie bija atbildīgi par publikas taustes sajūtām. Mēģinājumi nebija velti.

Lūk, skaistā Sevada smaidot vēro savus spārnotos radījumus. Pēc tam visi redz, kā Arns zaudē kontroli un neapmierinātību. Spriedze aug. Visas dzīvās būtnes varēja piedzīvot radītāja spēku. Kā viņu par savu rīcību pārņem rūgtums un kauns, bet viņš pie visa vaino mūsu. Aruns, kurš reaģē uz Sevas izmisuma asarām, brāļa izraidīšanu un viņu kopīgo radīšanu – Lielo pūķi, kurš nolaižas uz zemes un kļūst par savienjojošo saiti.

Sekoja pērkona aplausi, un viņi jutās lepni un beidzot varēja izelpot – viņu ciešanas oficiāli bija beigušās. Batižs pat atrada spēkus visus uzslavēt un teica, ka skolēni paveica labu darbu.

"Jūsu mikstūras patiešām dara brīnumus." Paldies. – Ardana pateicās raganai.

– Meitenes, varbūt varam kaut kur pasēdēt un svinīgi nosvinēt savu pirmo uzvaru? – Iriša ierosināja.

– Kāpēc jūsu plānos nav iekļauti zēni? Darens sūdzējās.

– Meitenes, plāni mainās. Iesim meklēt puišus šim vakaram. – Mirels iejaucās.

– ES jokuju. Protams, jūs vēlaties būt viens. Mēs netraucēsim un nesabojāsim jūsu meiteņu tikšanās. Sarīkosim savu vakaru, vai ne? – Viņš skābi uzsmaidīja savam brālim Elam un Zaram, stāvot mazliet malā.

– Nedaudz vēlāk dosimies meklējumos, tagad tie ies pēc sliktā scenārija. Ejam. Mirelle čukstēja meitenēm, uztverot Darena neapmierināto skatienu, kuru viņa tomēr pilnībā ignorēja.

Galdiņi četriem, jauks interjers, atvērta koka terase otrajā stāvā – konditoreja bija mājīga un svaiga. Ardana ieteica doties šeit, un meitenes neatrada iemeslu atteikties. Šī iestāde, kas atvērta pavisam nesen, jau ir kļuvusi slavena daudzu cilvēku vidū. Deserti šeit bija katrai gaumei un, pats galvenais, par pieņemamu cenu un, visticamāk, bija paredzēti vidusšķirai, nevis vietējās aristokrātijas virsotnēm. Ilgtermiņā tas, iespējams, varētu atbalstīt jaunu uzņēmējdarbību. Salīdzinoši grūtāk ir iepriecināt izvēlīgo eliti, kas viegli pāriet uz kaut ko jaunu, nekā cilvēkiem, kuri pieķeras noteiktiem sīkumiem, piemēram, pieklājīgs un smaidīgs viesmīlis, skaista vide, ērta atrašanās vieta, desertu garša dažkārt nespēlēja. galveno lomu, bet šeit viņš bija pāri visam uzslavām.

Ēdienkartē bija daudz dažādu vienumu, kas lika meiteņu acīm aizrauties. Sākumā viņi nolēma izvēlēties smalkas putu kūkas ar dažādiem pildījumiem, kas pārklātas ar velūru un dekorētas ar svaigām ogām, rīvētu balto šokolādi un iglis lapām. Apbrīnojamo biskvīta garšu spilgti papildināja ogu skābums. Tajā pašā laikā meitenes izbaudīja sarunu un dzēra parakstu vasaras tēju.

– Meitenes izrādīja savus mīļus, viņas bija tik mīļas. Es arī gribu pūkainu. – Ardana sūdzējās.

“Ar viņiem ir daudz ne tikai priecīgu brīžu. Jums būs jātiek galā ar viņa nāvi, un, ja viņš pēkšņi saslims, viņš nevarēs pateikt, kas tieši ar viņu notiek, un jūs lēnām traksi no raizēm. Tos nav iespējams salīdzināt ar bērniem. Ar šiem “pūkaiņiem” ir daudz grūtāk.

“Vai jūs domājat, ka ir vieglāk tikt galā ar bērnu?” – Ardana brīnījās.

– Tātad jūs neesat mēģinājis sajaukt ar jaundzimušo kaķēnu. – Mirela viņu nosodīja. – Viss ir aptuveni vienāds, tikai īsākā mūža dēļ ātrāk. Pazīstamie dzīvo tik ilgi, cik viņu saimnieks, bet tas diemžēl neattiecas uz parastajiem dzīvniekiem.

– Tas viss, pietiek! Jūs tikai dodat viņai iemeslu nevajadzīgām raizēm un raizēm. Cilvēki netic, kamēr tas ar viņiem nenotiek. Šī ir aksioma. – Īrisa teica, uz ko Mirelle tikai nobolīja acis, izmēģinot kādu gabaliņu no jaunās kūkas.

Ardana nolēma mainīt tēmu, jautājot, vai meitenes domā, ka nevarēs satikt vecākos skolēnus, pirms tie tiks sakārtoti. Mirelle paraustīja plecus un aicināja viņu doties pie viņiem, ja viņa to tik ļoti vēlas. Ragana nemaz nesaskatīja problēmu. Īrisa nevarēja iedomāties, ka viņas draugs varētu ko tādu piedāvāt kādam citam, nevis viņai. Sirdī mēģināja iekost neliela greizsirdība, taču vairāk priecēja labās pārmaiņas mīļotā dzīvē. Ardana šokēta pamāja ar rokām, baidoties, ka viņi varētu tikt pieķerti un pastāstīti saviem vecākiem, tāpēc viņa mēģināja mainīt tēmu un jautāja, kāpēc viņi iestājas akadēmijā.

“Tēvs mums deva šo iespēju.” “Īrisa pat nemeloja, jo karalis patiešām atļāva viņai to darīt.”

– Bet viņi mani piespieda. Es gribēju iet pavisam citu ceļu un atrast labu sapņu meistarību, bet mamma pat neklausījās. Viņa teica, ka es tur neatradīšu piemērotu dzīvesbiedru, bet man bija jāpilda savi pienākumi.

– Kārtīgi vīri, kā likums, atrodami midzeņos. – Mirelle sarkastiski sacīja. – Bet tur ir arī apburošas dāmas.

– Kad tev bija laiks? Ko tu tur vispār aizmirsi? Un kā ar mani? – princese apvainojās, kamēr Ardana apaļām acīm paskatījās uz piedzīvojumu meklētāju.

– Kāpēc visi šie jautājumi? Mēs varam doties tur tagad. – viņa pārliecinoši sacīja, pieceļoties.

7. nodaļa

Cherry Marsala Elysium

Mira bija ārkārtīgi neapmierināta, ka viņai bija daudz jāmacās ar maskēšanos saviem draugiem. Citādi Ardana kategoriski atteicās nekur doties. Par apģērbu nebija ko teikt. Atrast kaut ko piemērotu bija grūts uzdevums, un viņu vadītāja drēbju skapis viņiem bija pārāk liels.

Īrisa un Ardana, ģērbusās kā pirmā sastaptā maniaka-izvirtuļa neprātīgais sapnis, un Mirelle, sašutusi no ilgās gatavošanās, papēžiem skaļi klikšķinot, gāja pa spilgti apgaismotu līku ielu, kas viņus neizbēgami novedīs līdz gala punktam. Izvirtības vai, jāsaka, visādas nepatīkšanas.

Lielā trīsstāvu ēka šajā vietā izskatījās pārāk apgrūtināta. Viss spīdēja un mirgoja tik spilgti, ka tas apžilbināja acis. Šāds dizains ar nebeidzamu gaismu klāstu un āķīgām zīmēm vairāk izskatījās pēc iestādes bērniem.

"Mēs ejam uz Viļņu," Mirela sacīja, kad kāda sieviete, kas, iespējams, stāvēja pie aizmugurējās ieejas, uzmeta viņām nievājošu skatienu un aizšķērsoja meiteņu ceļu.

– Viņa nepieņem. – viņa runāja, turpinot smēķēt.

– Izlaid to. "Mireles seja kļuva necaurredzama. Acīmredzot viņa negrasījās padoties.

Neliela spītība dažkārt pārauga tādā spītībā, ka pasaule, visticamāk, sabruks, bet viņa izturēs savu pozīciju līdz galam. Cik reižu tas viņiem ir atspēlējies...

– Sakopsi pats vai izsauks apsardzi? – sieviete aizkaitināti vaicāja, zaudējot pacietību.

"Viļņas saimniece man teica, lai es viņu paraudāju." – vīrietis viņai pavēstīja, parādīdamies kā no zila gaisa, un piemiedza meitenēm.

Interjers piesātinātajā Marsalas krāsā, kas bija ietonēts ar gaišu grafītu, dažādās vietās izvietoti lieli augi, spoguļi un dīvāni īpašās viena vīna toņa nišās radīja pareizo iespaidu un lika justies ērti. Pa šiem gaitenītiem viņi netika ilgi vesti un tika atstāti vieni pie smagām ozolkoka durvīm.

"Dzirdot tik pazīstamu balsi, man jau likās, ka esmu traks. Ko gan jaunais puķe atkal tādā vietā, bet, izrādās, kļūdījies. – nomurmināja pie grieta galda sēdošā greznā sieviete. Uzmetusi tiem skatienu, viņa nolika papīrus. – Sen neredzēts, ragana. Viņa atveda arī savas draudzenes, kādas jaukas sejiņas. Sēdieties, mīļie. Bet būtu labāk, ja tev būtu tik jauki draugi, dārgais. Tas ir mazliet skumji, ka jūs joprojām esat viens. – Gleznainā manierē uzmetusi ķiršu lūpas, viņa nogrima meiteņu priekšā.

– Kāpēc tu nolēmi, ka es ne ar vienu nesatiekos?

"Kādu sievas šeit ierodas reti, un viņi neņem līdzi savas draudzenes." Sakiet, meitenes, kā jūs nonācāt līdz šādai dzīvei? – Vilīna sērīgi jautāja. – Vai tu vari dzert? Ģīrs, mans mīļākais maraschino. Manas raganas draugi ir mani draugi.

Šķita, ka meitene tikai gaidīja norādījumus no saimnieces. Viņa ātri uzklāja galdu un pasniedza mazas glāzes.

– Kādi ietekmīgi viesi mums šodien ir vienkārši pasaka. – viņa tsks, skatoties uz Īrisu, kas lika viņai uztraukties.

"Jums nevajadzētu uzreiz izpaust visus sīkumus." – Mirela mierīgi atbildēja, malkodama dzērienu. Ardana bija pārāk sajūsmā par notiekošo un nepievērsa tam uzmanību.

– Pārāk nemākslots burvestība. Manām meitenēm ir arī kas zīmīgāks. – Vilīna ar apmierinātu skatienu teica.

– Vai viņi vēlas palikt inkognito? – Īrisa jautāja, izmēģinot dzērienu. Lai gan nekāds efekts nebija gaidāms, pārsteidza maigā, smalkā ķiršu garša ar vieglu mandeļu rūgtumu un patīkamu rūgtumu.

Vilīna pamāja, apstiprinot princeses pieņēmumu, un piebilda, ka daudziem identitātes slēpšana ir prioritāte. Citi uzskata, ka viņi nevar ieinteresēt vīriešus ar savu izskatu vai ir bezjēdzīgi pieticīgi. Rezultātā viņi rada sev jaunu tēlu un raksturu, par kādu ir sapņojuši visu mūžu. Taču šādu sieviešu nav

daudz, un daudzas mācās novērtēt savu skaistumu un nepazust sociālajās normās, jo klientu pietika visām.

– Kura recepte? – Mirela jautāja.

Tad sieviete meitenēm pastāstīja stāstu par savu iepazīšanos ar Miras kolēģi. Ragana ar teiksmaino vārdu Kemiņa radīja mikstūru pēc pasūtījuma, kad Vilīna ar viņu sarunājās, viņa dāsnas dvēseles lēkmē apsolīja šo dziru nevienam citam negatavot un izmantot recepti tikai pēc Viļinas individuālajiem pasūtījumiem. Princese novērsās, iekšēji sašutusi par vecmāmiņas nepārvaramo raksturu.

– Nu, saki, ko tu atnāci? Vai tiešām vēlaties izjust visu pieaugušo dzīves šarmu? Man arī ir puikas tādām gadījumiem. Jums ar ievērojamu atlaidi. viņa jautāja.

"Liels paldies par tik dāsno piedāvājumu, Vilīnas kundze, bet mēs esam šeit tikai mirkļa impulsa dēļ, ne vairāk." – princese atbildēja.

– Žēl, tā būtu laba dāvana maniem bērniem.

"Tev ir tik augstas kvalitātes ilūzijas." "Ardanas balss jau bija ļoti piedzērusies, kas bija pārsteidzoši, jo neviens nepamanīja, ka viņa kaut ko būtu paņēmusi rokās.

– Labi, ka pamanījāt. Ir lietas, kuras nav vērts redzēt visiem, tāpēc tās jāslēpj aiz piekariņiem. Vai tu arī trenējies? Manas viltības, kā likums, neviens neievēro.

Mirela sāka slavēt savu klasesbiedru, vienlaikus stāstot, cik prasmīgi viņa izmanto sapņu burvību. Likās, ka viņai bija ienākusi prātā ideja, un viņa gribēja, lai visi pārējie nonāk pie tās pašas idejas. Ardana atvērs un stāstīja sievietei, ka sākotnēji gribējusi mācīties pie kāda meistara, taču viņas plāni tika traucēti un nācās tos aizmirst.

Vilīna stāstīja, ka šodien galvaspilsētā palicis maz labu meistarū, kuri jau bija aizņemti ar citām lietām. Viņi visi aizgāja, tiklīdz Sapņu fakultāte tika slēgta. Fakultātē bija pārāk maz gribētāju, un vadība uzskatīja par neizdevīgu uzturēt darbiniekus tāpat vien. Ardana pārsteigta paskatījās uz viņu un jautāja, kā viņa to zināja, jo neviens viņai par to nebija teicis.

– Gribot negribot jūs interesēs savu bijušo kolēģu liktenis. – sieviete atbildēja.

Princese pārsteigta paskatījās uz Vilīnu, par ko sieviete sirsnīgi pasmējās, nolemdama precizēt, vai tiešām neizskatās pēc skolotājas. Mirela gaidīja šos vārdus no viņas, un viņas acis iemirdzējās nepacietībā.

"Varbūt tad jūs sāksiet viņas apmācību?" – ieteica ragana.

– PVO? Es? – sieviete bija pārsteigta. "Ir pagājuši divdesmit gadi, kopš es visu atstāju." Tā ir noteikta prasme. Manu dēlu jau var precēt, kāda mācība?

"Tu neiznīcināsi viņas sapni, vai ne?" Vai ir vērts ar viņu pāris reižu trenēties?

– Labi! – Vilīna piekrita. – Jūs varat pāraudzināt raganu. – viņa neapmierināti nomurmināja. "Ja viņa šeit ierodas trīs reizes nedēļā un pēkšņi nepadodas, kad saprot, kas viņu māca, es piekrītu." "Pēc šiem vārdiem Vilīna nokļuva sava topošā audzēkņa rokās un kļuva sašutusi par izrādi, taču necentās viņu atstumt.

Meitenes priecājās runāt ar sievieti, kura gadu gaitā bija kļuvusi tikai gudrāka. Princese domāja, ka savā rozā pasaulē viņa ir neprātīgi uzskatījusi, ka, jo vecāks ir cilvēks, jo vairāk noderīgu padomu viņš var dot. Diemžēl laika gaitā viņai nācās saprast, ka tas neattiecas uz lielāko daļu sabiedrības, un viņi dzīvo, neapgūstot dzīves mācību, un šādi unikāli cilvēki ir ārkārtīgi reti.

– Kā izvēlēties vīru un nekļūdīties? – Ardana negaidīti mainīja tēmu.

– Kā lai es zinu? Mans vīrs mani atrada pats. Tagad jums ir jāatrod viss, bet man ir jāizdomā, kā dabūt prom šo lipīgo kaķi. Es jau kādu desmitu gadu mocos, bet viņš joprojām neplāno doties prom. Viņš saka, ka mīl viņu. Es viņam saku, ka mana profesija nekvalificējas vīram. Un viņš man saka, ka katram ir savi hobijs. Viņam mans bizness ir hobijs, vai varat iedomāties? Viņš pat neturas blakus maniem konkurentiem. – viņa bija sašutusi.

– Cik tu esi laimīgs. – Īrisa noelsās, dzirdot Vilīnas tirādi.

– Ak, nesaki man, es nezinu, kur likt šo laimi. – viņa noteica, norādot, ka Ardana bija snaudusi, atspiedusies uz dīvāna mīkstās atzveltnes. "Es joprojām nodošu jums zēnus, baidos, ka tādā stāvoklī jūs netiksiet tālu vai arī varat palikt šeit pa nakti." Starp citu, tavs tētis atnāca citu dienu. – teica sieviete.

Mirelle sastingusi, Mirela pārlietu garlaikotā tonī apjautājās par viņa stāvokli. Vilina, viņu cieši vērojot, sacīja, ka viņš izskatās vesels un nav nabadzīgs, jo regulāri apmeklēja viņas iestādi. Ragana bija pārsteigta par šo atbildi un atcerējās, kā viņas māte grasījās viņu indēt, ja viņš atkal nonāks šādā vietā.

"Tas ir tas, ko es nezinu, tas ir tas, ko es nezinu." Viņa nenāca pie mums, bet es dzirdēju, ka viņa izraka sev jaunu vistu. – sieviete viņai teica.

– Viss ir kā agrāk. – meitene skābi iesmējās, ielejot sevī vēl vienu glāzi.

Lieki piebilst, ka no šādas situācijas mājā cieta jaunākais ģimenes loceklis? Apprecējušies tikai statusa saglabāšanai, Miras vecāki ātri atrada citus vaļaspriekus un maz uzmanības pievērsa savai augošajai meitai, kura savās fantāzijās radīja laimīgu bērnību, kurā visi viņu mīlēja. Viņa patiesi ticēja, ka, ja viņa kļūtu labāka un paklausīgāka, viss noteikti mainītos, un viņa tiks vairāk mīlēta un novērtēta, taču, kā izrādījās, dažreiz tuvinieku uzmanība nesniedz gaidīto laimi.

– Viļin, mans dvēseles prieks! Kā tev iet? – atskanēja vīrieša balss, kurš ienāca bez klauvēšanas. Viņš paskatījās apkārt, meklējot biroja īpašnieku un ieraudzīja guļošu meiteni. – Kāpēc es iepriekš neesmu redzējis šo dimantu? Kur tu to no manis paslēpi? – viņš jautāja, skatīdamies uz Ardānu.

– Es tev parādīšu... dimantu... Cik gadus tu esi vecāks par viņu? Divpadsmit?! – sieviete bija sašutusi par viņa vārdiem.

– Tātad viņi nav tavi strādnieki? Tad šī ir pavisam cita saruna. – vīrietis uzmundrināja.

Viņš jautāja Irisai, vai Ardana ir mīļākā. Meitene šokēta pakratīja galvu, nesaprotot, kas notiek, tad viņš priecīgi pasmaidīja un piebilda:

– Tātad, iesim no tālienes. Tikai nesaki viņai, ka es viņu jau esmu redzējis. Mēs pakāpeniski veidosim attiecības. Un tur, iespējams, kaut kas saaug.

– Ko darīt, ja tas neaug kopā? – jautāja Vilīna.

Vīrietis paraustīja plecus un atbildēja, ka šajā gadījumā tas vienkārši nav liktenis. Lai gan viņam patika viņas izskats, svarīgs bija arī viņas raksturs un iekšējās vērtības. Un viņš pats sevi neuzskatīja par ideālu, lai viņš visiem patiktu.

Norūcis par viņa vārdiem, Vilīna jēgpilni pamāja, apstiprinot viņa vārdus, un iepazīstināja vīrieti ar meitenēm.

– Iepazīstieties ar Kaoru – manu draugu, nez kāpēc joprojām tuvu. Es neiesaku ar viņu sazināties. Tā kā viņš netaisās izrāpties no mūsu valsts gandrīz ēnas puses. – viņa teica.

Kaora bija aizvainota par šādu lietu stāvokli un paskaidroja, ka viņa lietās nav nekā dīvaina, un, ja viņa tuvākajos plānos būtu laulība, viņš būtu nedaudz sakopjis savu vidi.

– Kāpēc pie velna tu atnāci šeit? Vai lejā tevi negaida pāris cilvēku? – Vilīna deva mājienu.

– Vil, es jau atradu to, ko meklēju. Kopš šīs dienas es esmu tikai tavs draugs un nekas vairāk. Ko tādu šarmu banda dara šādā vietā?

– Es atnācu aprunāties ar kādu krāšņu dāmu. – ragana atbildēja.

Īrisai šķita, ka Vilīnas vārdi Mirelā uzjundīja nepatīkamas atmiņas, pretējā gadījumā viņa nesaprata, kāpēc meitene arvien vairāk cenšas aizmirst sevi. Princese baidījās, ka, ja lietas turpināsies šādi, viņi patiešām paliks šajā vietā pa nakti.

– Piekrītu. Ja viņa nebūtu precējusies, es jau sen kārotu viņas brīvību, bet, kā redzat, man nebija laika.

"Mans vīrs viņu gandrīz nogalināja pēc tik viduvēja joka, un viņš joprojām turpina runāt tādas mulķības." Nezināms jokdaris.

– Bet šeit tas nav vajadzīgs! Es pat pazīstu karali. Var teikt, ka mūsu tuvākais biedrs un sabiedrotais. – Kaora lielījās, un Irisai bija pāris jautājumi tēvam.

– Trakajos sapņos? – sieviete sarkastiski teica.

Vilīna smeļoties atmaskoja to dienu notikumus. Kaora nokļuva karaliskās auditorijās un mēģināja legalizēt savu biznesu tā sākotnējā formā, apgalvojot, ka tas radīs abpusēju labumu katrai pusei. Pēc tam viņi viņam uzlika visdažādākos nodokļus un vairākas reizes mēģināja viņu arestēt, taču viņi nolēma izmantot viņa sakarus dažādos valdības jautājumos.

Saraucis uzacis, Kaora nobolīja acis un, nošņaukādama pudeles saturu, asi savilkās.

– Giročka, atnes man kaut ko garšīgu. “Šķiet, ka vīrieša vārdi aizlidoja tukšumā, un uz tiem nebija nekādas reakcijas.

“Gira...” Vilīna nopūtās, samierinoties ar draudzenes patvaļu, kurai padotais acumirkļi nolika viņam priekšā pareizo dzērienu un atjaunoja uzkodas, un tad pilnīgā klusumā atkāpās.

– Kā jūs iepazīnāties? – Iriša pēc brīža jautāja.

"Viņš man lūdza izveidot romānu ar viņu." – teica Vilīna. "Mēs ar vīru apprecējāmies, kamēr vēl mācījāmies, tāpēc es vairs nebiju brīvs, un es nebiju apmierināta arī ar jaunākiem puisiem. Tāpēc viņa interese par mani ātri mazinājās, un viņš sāka šeit bieži nākt. Tā mēs sazināmies vēl šodien. – sieviete dalījās, izvairoties no visiem nepatīkamajiem pagājušo gadu stūriem.

Pie durvīm klauvēja, jo strādnieki, piemēram, tāpat kā Vilīnas paziņas, nevarēja neievērot pieklājības normas, bez atļaujas iebrūkot viņas kabinetā.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.